

ПРОГРАМА РЕАЛІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ У ПРОЦЕСІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ*

*Прийнято на V Великому Зборі
Всеукраїнської організації “Тризуб” імені
Степана Бандери
20 серпня 2005 року.*

Вступ

Упродовж століть український народ боровся за своє національне і соціальне звільнення, за право бути господарем своєї долі на рідній землі, за свою державу. Цілком реальним здійснення цієї мети було в ХХ столітті.

Однак перша спроба українців створити власну державу після падіння царизму в Росії не вдалася через те, що тодішній соціал-демократичний політичний провід не зумів ідейно об'єднати народ, й Українська Народна Республіка спливла кров'ю на зовнішніх та внутрішніх фронтах, а Україна була поділена між чотирма окупантами.

Другою спробою було проголошення 30 червня 1941 року Акту про відновлення української державності. Півтора десятиліття кращі сини й дочки України під проводом Організації Українських Націоналістів вели героїчну збройну боротьбу за свободу і державність України проти німецько-нацистської та російсько-комуністичної імперій. Але сили були нерівними, продажний політичний Захід своєю політикою невтручання розв'язав руки московським катам, і ця друга спроба утвердження української державності теж була втоплена у крові.

Третя хвиля української національно-визвольної боротьби, очоленої на цей раз лідерами-демократами, піднялася в кінці 80-х – на початку 90-х років і завершилася проголошенням незалежності України та створенням космополітичної Держави Україна. Але українська нація на рідній землі й надалі залишилася бездержавною і підневільною, грабованою і нищеною внутрішніми і зовнішніми хижакками, а Держава Україна неухильно скочується до статусу безправної неокolonії – під постійною загрозою знову стати часткою російської імперії.

Чому так сталося? Які глибинні причини того, що український народ із зовнішньої окупації потрапив у внутрішню окупацію і зараз загрожений у самому своєму існуванні та мільйонами покидає рідний край у пошуках кращої долі?

---

* Пропонована програма була створена В.Іванишиним у 2003 році як основа для програми блоку “Рух за націю”. Згодом була доопрацьована і доповнена розділом “Стратегія і тактика організованого націоналізму” і в такому вигляді прийнята на V Великому Зборі “Тризуба” (прим. упорядн.).

Головною проблемою нинішнього державного будівництва є відсутність узаконеної й усвідомленої цілим суспільством **ідеології державотворення**, яка б визначала основні цілі суспільства та шляхи їх досягнення. А це означає, що немає чітко окресленої, привабливої для більшості населення мети, програмних напрямних і пріоритетів державного будівництва, немає ідейно-політичної структуризації політикуму і суспільства, немає цілеспрямованої державницької політики, немає політичної перспективи і поняття про політичне добро і зло, а отже – немає об'єктивних і суспільно вагомих критеріїв оцінки діяльності громадян, політикуму, усіх гілок, структур та людей влади.

Другою визначальною проблемою є те, що в основу українського державотворення з самого початку були закладені й узаконені як пріоритетні запозичені доктрини (соціал-демократія, лібералізм, псевдогромадянське суспільство, космополітизм, капіталістичний ринок тощо), а не ідея державності української нації – не **українська національна ідея**. А доки не буде вирішене **головне політичне завдання народу – створення української національної держави**, – доти, як показує наша і світова практика, є і буде неможливим вирішення виключно на користь народу всіх інших проблем (політичних, економічних, соціальних, аграрних, правових, конфесійних, мовних, освітніх, культурних тощо).

Третя проблема – народ цілковито узалежнений від держави, часто – від конкретного чиновника; воля народу не стала визначальним фактором, а сам він – головним суб'єктом державної політики; не випрацьований надійний та ефективний механізм взаємодії народу і влади, впливу громади на владу; відсутня методика надійного контролю громади за діяльністю своїх обранців і посадових осіб; є невідкладна потреба у створенні всеохопної **системи українського національного народовладдя** – передусім через суттєве розширення сфери виборності в державному та місцевому управлінні.

Однак і влада, і різні “опозиції” старанно уникають цієї проблематики, а суспільству вже п'ятнадцять років пропонують що завгодно, тільки не розв'язання цих доленосних проблем.

Саме тому в Україні боротьба за владу ще не стала боротьбою за Україну – за відродження, розвиток і добробут української нації, за її самоутвердження у всіх без винятку сферах життя, за державне гарантування її гідного майбутнього. ***Зневага наших провідних політиків до українського народу яскраво проявляється в тому, що на кожних виборах вони пропонують українцям не програми їхнього політичного утвердження як господарів держави, а тільки обіцяють, як безправним жебракам, якісь соціальні крихти з панського столу.***

Усі минулі вибори, зокрема вибори-2004, переконливо довели, що без програми українського національного державотворення ні наявність привабливих лідерів, ні ентузіазм мільйонів українських патріотів, які проголосували за них, не ведуть до зміни системи державотворення, законодавчої та судової практики і політики виконавчої влади на користь суспільства, нації, України.

Кожні вибори – це реальний шанс політично просвітити й об'єднати народ на основі доленосних для нього ідей і програм національного державотворення. Але в умовах незалежності України політичний провід українців на таке виявився в принципі не спроможний. А тому на кожних виборах відбувається те ж саме. Одні пропонують якісь зміни в системі керівництва, які для народу, власне, нічого не змінюють і ніяк не впливають на сутність та характер діяльності влади, інші взагалі нічого не пропонують, крім, звичайно, себе або особи того чи іншого лідера. Тобто кожного разу планується і ведеться гризня за владу, за корито вигоди, за перерозподіл власності. Але – не боротьба за українську Україну.

У цій ситуації ми звертаємося до українського суспільства з наступним.

1. Першочергове завдання української політики – покінчити з настановою виключно на ту чи іншу особу та очолюване нею політичне об'єднання, яке дбає тільки про свої кланові інтереси, а народ дурить пустими обіцянками. Безідейні вибори неперспективні, шкідливі і згубні для України. Голосувати треба не тільки **“за когось”**, а передусім і завжди – **“за щось”**: за програму творення власної української національної держави із системою реального національного народовладдя.

2. Політика – це теорія, практика і мистецтво реалізації суспільних ідей. Національна політика – це політика, метою якої є державне самоутвердження ідей, прагнень та інтересів нації. Щоб бути успішною і перспективною для народу, національна політика повинна бути

осмисленою: мати провідну ідею (ідею державності української нації на українській землі) і чітку ідеологію державотворення – мету, концепцію, програмні напрямні та пріоритети державного будівництва та функціонування, а головне – реальні механізми їхньої реалізації з неодмінною участю ідейно об'єднаного народу. Самі, навіть дуже позитивні, особисті якості окремих політиків ніколи не зможуть замінити українську національну ідею і необхідність у конкретній програмі національного державотворення.

3. Усі українські вибори здійснюються за однією схемою: народ терпить від влади, опозиція виступає проти цієї влади і закликає до цього виборців, обіцяючи створити після своєї перемоги рай на землі. А закінчується це завжди тим, що вчорашня опозиція стає владою, яка черговий раз не здійснила своїх обіцянок та сподівань народу і проти якої знову формується така ж безідейна опозиція. Народ знову залишається ні з чим. Бо сама боротьба “проти” не може відкрити перед Україною ніяких перспектив. Вона приводить тільки до заміни однієї групи політичних обіцяльників іншою, такою ж корисливою групою.

4. Безпринципні блокування з явними ворогами української державності і незалежності можуть змінити один антинародний режим на інший, але ніколи не можуть змінити на краще долю народу. Тому злочинною і ганебною, небезпечною і загрозливою для нації, для державності і незалежності України є практика фактичної реабілітації комунізму через допуск “червоних” до участі у виборах і владі. Така політична реабілітація “лівих” – свідомий злочин проти українського народу. “Червоні” і ті, що закликали народ до братання з ними, мусять зійти з політичної арени України: перші – як вороги України, другі – як політичні простаки чи шахраї, здатні заради особистої влади і вигоди погубити Україну.

5. Зараз національно-патріотичний табір не має свого власного політичного представництва. Це сталося через хибну практику безпринципних блокувань, внаслідок чого національно-демократичні та націоналістичні партії фактично розчинилися в чужорідних блоках, за кілька мандатів чи посад відмовились від реалізації через них своїх програм, незважаючи на те, що лідери і проводили цих блоків ніколи й не збиралися включати у свої програми рятівні та доленосні для народу ідеї національного державотворення, а своєю безідейною гризною за владу і корито вигоди постійно відволікають українців від боротьби за національну державу та національне народовладдя і нав'язують національно-патріотичному табору політику космополітичного демолібералізму, вигідну всім, крім українців.

6. На кожні вибори національно-патріотичний табір повинен іти під прапором української національної ідеї, із конкретною програмою українського національного державотворення, а українці повинні мати можливість об'єднуватися на ідейній основі і голосувати не тільки за чергового “свого” чи “своїх”, а передусім – *за своє*: за власну національну державу з українським національним народовладдям.

7. Щоб згуртувати під прапором української національної ідеї весь національно-патріотичний табір, потрібні колективні зусилля всіх націоналістичних об'єднань, усіх національно-патріотичних сил.

8. Тому актуальним залишається створення коаліції чи блоку національно-патріотичних об'єднань для конкретизації, пропагування і реалізації програми національного державотворення; для перетворення виборів із чисто кон'юнктурної гризні за владу в доленосну боротьбу за національну державу; для формування всенародного руху за реалізацію цих завдань під прапором української національної ідеї. Це потрібно не тільки нам, націоналістам: у цьому – запорука кращої долі України. І доклати цього ми можемо тільки спільними силами.

Наша мета – реалізація української національної ідеї, здобуття, закріплення і розбудова національної держави – держави української нації на українських землях, яка б запевнила українській нації гарантований розвиток, усім громадянам України – всебічну Свободу, Справедливість, Добробут.

I. Ідейно-світоглядіві засади

Наше основне і визначальне триєдине гасло: “Бог! Україна! Свобода!”

Бог: Метою людського існування є наближення до Бога – інакше людина, суспільство, держава деградує, вироджуються і занепадають. Гуманісти свою боротьбу з християнством почали із заперечення Бога й обожнення людини: “Людині гімн! Людині, а не Богу!” (П.Тичина). Через яacobі́нство, соціалізм і соціал-демократію вони закономірно дійшли до націонал-соціалізму, який перетворював людину в звіра, і до комунізму, який творив безтямного раба і мільйонами винищував поневолені народи. Нинішні гуманісти через демолібералізм, космополітизм і глобалізацію ведуть не тільки окремих людей, а вже цілі країни шляхом атеїзму і денаціоналізації, гомосексуалізму і наркоманії.

Боротьба гуманістів-демолібералів “за добробут народу” – це насправді боротьба за матеріальні, а не духовні пріоритети в поведінці людей. Їхня боротьба за “свободу совісті” – це боротьба з совістю та духовністю людини і народу. Їхні заклики до людей “бути самими собою” в практиці життя завжди трансформуються в одне: бути свинею, хамом і рабом своїх недоліків і слабостей. Їхня боротьба за “права людини”, але без прав націй – це боротьба за поневолення і знищення націй. Їхнє протиставлення християнським і національним цінностям “загальнолюдського” – це боротьба за створення всесвітнього концтабору й утвердження себе в ролі диктаторів світу.

“Дорога до Бога лежить через Батьківщину” (Ю.Васильян). Саме віра в Бога стимулює нас до боротьби за Свободу та національну державність України. Бо поневолений, обездуховлений і бездержавний народ приречений виконувати не Божу волю, а волю тих “вовків в овечих шкурах”, які паразитують на його крові та поті, формують не національно-релігійну, а рабську свідомість та мораль народу і ведуть цей народ до виродження і небуття. Без утвердження і культивування релігійної свідомості та моралі неможливе національно-духовне відродження, розвиток і гарантоване майбутнє української нації. Той, хто пропонує українцям щось інше, – це або політичний невіглас, або політичний шахрай, але неодмінно – мимовільний чи свідомий, явний чи замаскований слуга сатани.

Україна: Всемогутній Господь створив нас українцями, українською нацією, і хай святиться воля Його на віки віків. А слуги сатани століттями намагаються протидіяти Божій волі і або знищити нас на нашій же землі, або перетворити на росіян, поляків, мадярів, румунів тощо, на імперсько-“інтернаціональне” стадо “советський народ” чи на таке ж безлике, безтямне і звиродніле космополітичне бидло під назвою “політична нація”. Тільки у власній національній державі українці можуть зберегтися українцями і християнами, а Україна – Україною. І тому Україна для нас – понад усе! Захищаючи Україну, прагнучи створити українську національну державу, ми відстоюємо не тільки свої національні права, а передусім – Божу волю. І тому – з нами Бог!

Свобода: Бездержавний і підневільний народ не може діяти ні за законами Божими, ні за власними: він приречений жити так, як диктує йому той, хто його поневолив. А тому боротьба за Свободу людини, нації, України – це наш християнський і національний обов’язок. Немає для людини і народу перспективи самоутвердження без всебічного вдосконалення, немає вдосконалення і розвитку без Свободи, немає Свободи без обов’язків перед Богом і нацією.

Досягти Свободи український народ може тільки шляхом довершення української національно-визвольної революції – у власній національній державі. Зважаючи на те, що ті, хто зазіхає на Україну, хочуть не просто експлуатувати і грабувати, але й знищити нас як народ, – для української нації гасло “Свобода – або смерть!” було і залишається абсолютним категоричним імперативом.

Наш найвищий національний обов’язок: культивування і реалізація української національної ідеї – ідеї державного самоутвердження української нації, створення української національної держави з національною владою і дієвою системою українського національного народовладдя.

Національна ідея – це ідеологічна формула, яка виводиться не тільки з актуальних проблем суспільства, але й із постійних інтересів народу, націлює його на найбільш загальну, головну і визначальну проблему, від вирішення якої залежить і розв’язання поточних проблем, і здійснення всіх прагнень та задумів народу, і саме його буття в часі. Усі українські біди мають насправді одну причину – бездержавність української нації. Ключ до вирішення на користь народу всіх українських проблем один: створення української національної держави. Геніальне поетичне

формулювання української національної ідеї дав Т.Шевченко: **“В своїй хаті своя й правда, і сила, і воля”**. Будь-яка підміна цієї ідеї чимось іншим – це свідомий чи несвідомий злочин проти українського народу.

Національна держава – це суспільно-політична система, створена народом для розв’язання своїх поточних проблем, реалізації своїх інтересів і забезпечення собі гарантованого майбутнього. Національною державою керує обрана народом національна влада.

Національна влада – це влада, яка є носієм національної ідеї народу і діє не в інтересах тільки якогось класу чи соціальної групи, а в ім’я цілої нації та всіх громадян національної держави.

Національне народовладдя – це узаконена система визначальної ролі корінного народу в державному будівництві та функціонуванні держави, за якої творити закони, керувати суспільством і судити громадян можуть тільки обранці народу - із числа носіїв національної ідеї цього народу.

Наша ідеологія: український націоналізм – ідеологія захисту, збереження і державного самоутвердження української нації; це Ідея та Чин в ім’я України.

Наша політика: боротьба за українську Україну, а не за можливість панувати над власним народом.

Наша боротьба: за владу народу, а не за владу над народом.

Наша позиція: ідейно-політична опозиція – ми завжди з народом, а з владою – тільки доти, доки вона діє в інтересах нації.

Наш метод: на диявола – хрест, на ворога – меч!

Наш принцип: Як не я – то хто? Як не тепер – то коли? Як потрібно – то можливо!

Наше поле діяльності: в усіх регіонах України, у громадах і колективах, на вулицях і майданах, у всіх місцях розселення українців, а не тільки в сесійних залах, кабінетах і коридорах влади.

Наше ставлення до неукраїнців:

побратимське – до тих, хто разом з нами бореться за українську національну державу;

толерантне – до тих, хто позитивно ставиться до нашої боротьби за право бути господарями своєї долі на своїй землі: “Нам усім тут вистачить місця” (С.Бандера);

вороже – до тих, хто протидіє процесам українського національного відродження і державотворення.

Наші вороги: імперіалізм і шовінізм, комунізм і нацизм, демолібералізм і космополітизм, глобалізм і псевдонаціоналізм і всяка інша нечисть, що прагне паразитувати на крові і поті українців чи звести їх із магістрального шляху до своєї національної держави.

Наше двоєдине завдання: провести якісні, революційні перетворення в інтересах української нації, але при цьому не ослабити і не поставити під загрозу саме існування української державності та незалежності. Зробити це цілком реально через поєднання державотворчих зусиль українського політикуму та народу, об’єднаних українською національною ідеєю.

Наше переконання: *Доки український народ не розв’яже своєї головної проблеми – не створить власної національної держави, не узаконить свого права творити державу, формувати і контролювати владу, – доти жодна його проблема (політична, соціальна, економічна, міжнаціональна, військова, релігійно-конфесійна, освітня, культурна, екологічна тощо) так і не буде вирішена на його користь, доти над українцями на їхній землі пануватимуть чужі правди, чужі сили, чужа воля.*

II. Політично-програмові засади

1. Український шлях

Традиційно наш політикум уже п’ятнадцять років пропонує українському суспільству тільки два шляхи розвитку держави: владний та псевдо-опозиційний.

Суть пропозицій кожної влади зводиться до того, щоб за всяку ціну утриматись при владі, зберегти нинішню систему грабежу народу і країни, не допустити до повномасштабного

відродження і політичного самоутвердження справжнього господаря України – української нації. Для цього пропонуються і кожного разу видаються за епохальні та рятівні то запозичені політичні доктрини, то конституція, то беззмстовні референдуми, то злодійські реформи, а періодично – ще й безідейні вибори. Усе це має відволікати увагу українців від головного – творення власної держави. А в результаті цих дій влади Україна з найбільш перспективної пострадянської держави перетворилася на убогу заштатну неоколонію третього світу.

У цій ситуації кожен виступ проти скорумпованої, неукраїнської і навіть демонстративно антиукраїнської влади сприймається як опозиційний і рятівний для народу. Але це далеко не так.

Що кожного разу пропонує ”опозиція”? Перше і постійне гасло різних “опозиціонерів” – “Геть нинішню владу!” Народ це підтримує, бо ненавидить наскрізь скорумповану систему влади, яка його перетворює в жебрака, а Україну – у неоколонію. Далі такий “опозиціонер” пропонує себе – як спасителя народу. А його холуї і блюдолизи за щедрю плату роблять із нього святого чудотворця, який невідомо як ошасливить усіх, щойно його оберуть. І третє, що завжди пропонує народові “опозиція”, – це підвищення пенсій, вчасна виплата зарплати, повернення вкрадених заощаджень, зупинення росту оплати за комунальні послуги та ще десяток-другий пустопорожніх соціально-економічних обіцянок, які або не виконуються, або нічого в принципі не змінюють: система залишається незмінною, грабіжники – грабіжниками, багаті – багатими, а бідні – бідними і безправними. Але зате при владі буде “наш”!.. Саме таку “боротьбу” завжди пропонує народові кожна “опозиція”, і саме такі “перемоги” народ здобуває під її керівництвом. Уже боролися проти Масола, Кравчука, Табачника, Мороза, Ткаченка, Кравченка, Суркіса, Медведчука, Кучми, Януковича, тепер – Ющенко...

То ж ніякої політичної опозиції в Україні досі не було і немає. Якщо кілька зграй злодіїв люто б’ються за відібраний гаманець, то чи має ограбований сприймати частину з них як харизматичних опозиціонерів?

Справді опозиційною до нинішньої системи влади є тільки наша, націоналістична Програма. Не тому, що ми найголосніше лаємо владу, – для цього не треба ні великого розуму, ні особливої відваги. Не тому, що пропонуємо народові чергового “найсвятішого” кандидата, – таким займаються політичні богомази. І не тому, що роздаємо найщедріші обіцянки, – це роблять політичні “кидали”, бо ніхто не ошасливить народ без його активної участі в боротьбі за власну долю. Наша Програма сутнісно опозиційна, бо пропонує щось якісно, революційно нове в сучасній українській політиці: **українську національну ідею** як віковічну **мету** української нації та **український шлях** до цієї мети.

Український шлях – це продовження багатовікової ідейно-політичної боротьби за реалізацію української національної ідеї-мети. Це боротьба за державне самоутвердження українців у всіх сферах життя. Це боротьба за якісно іншу систему влади – за українську національну державу. Це боротьба за українське національне народовладдя, при якому влада формується, контролюється і змінюється тільки народом, згуртованим під прапором української національної ідеї. Це боротьба за те, щоб кожні вибори були змаганням ідей і програм національного державотворення, а не тільки гризною бажаних всістися на шию народові. Це боротьба за виконання заповітів наших предків, за достойне життя сучасників, за гідне майбутнє нащадків.

Український шлях – це боротьба не за чергового обіцяльника чи зграю обіцяльників, а за українську національну державу – за українську Україну.

2. Національна держава

Держава – це така політична система, яка може працювати **тільки у двох режимах:** або на користь народові, або проти народу. В історії і сучасній політичній практиці людства ще не було жодного випадку, щоби в інтересах народу діяла не національна держава. Однак і влада, й “опозиція” завжди пропонують українцям щось інше.

Ми – за українську національну державу. А в національній державі творити закони, керувати суспільством і судити громадян можуть тільки обранці народу – з числа носіїв національної ідеї цього народу. І це право українського народу на національне народовладдя, на формування власної, національної влади і національної керівної еліти має бути узаконене.

Національна держава – це природне прагнення кожного розвинутого народу, це завершення його політичного самоутвердження, внаслідок якого він стає повноправним і єдиним господарем своєї долі на своїй землі, своєї держави і влади в ній, своєї країни і всіх її ресурсів.

Національна держава – це політичне утворення корінного народу на його власній території для державного забезпечення своїх інтересів у всіх сферах життя, для гарантованого відродження і розвитку, процвітання і буття нації в часі.

Національна держава – це політична система, у якій влада (усі її гілки, структури, посадові особи) є носієм національної ідеї і послідовним захисником національних інтересів свого народу – як у самій країні, так і на міжнародній арені.

Національна держава – це постійний, організований і потужний вплив на владу через всеохопний механізм українського національного народовладдя, який гарантує українцям, що кожна влада буде діяти тільки в українських національних інтересах, – інакше негайно перестане бути владою.

Національна держава – це держава, соціально-економічна політика якої здійснюється за формулою: “Від створення і зміцнення національної держави – через захист економічних інтересів нації – до заможності кожного громадянина”.

Національна держава – це держава, де головним і визначальним критерієм оцінки діяльності кожного громадянина є добро нації.

Національна держава – це держава, у якій не змішуються поняття “права національних меншин” і “претензії колишніх окупантів та колонізаторів” і в якій громадяни інших національностей визнають корінний народ господарем країни, мають не тільки рівні з ними права, але й обов’язки, знають і поважають його мову, закони та історію, мають необхідні умови для свого національного збереження і розвитку, виступають повноважними представниками культури свого народу, а не п’ятою колоною чужих держав і транснаціональних хижаків.

Національна держава – це та держава, яка діє в ім’я всіх мертвих, живих і ненароджених, в Україні і не в Україні суціль українців та всіх чесних громадян України.

3. Національне народовладдя

Нинішня космополітична демократія ґрунтується на безідейній, а тому політично дезорієнтованій механічній більшості, яку легко організують у своїх інтересах і влада, і різні грошовиті проїдисвіти. Механізм цієї “демократії” повністю контрольований і “включається” владою чи “грошовими мішками” відповідно до їхніх же потреб. Ніякої реальної влади народ не має і на процеси державотворення не впливає. Більше того, навіть дотеперішні куці можливості народу хоча б періодично впливати на формування влади (вибори президента, депутатів) відбираються в народі на користь далеких від інтересів народу партій.

Так ціла нація – уже без зовнішньої окупації, а тільки через політичні махінації антиукраїнських сил – із суб’єкта державотворення і єдиного господаря держави поступово перетворюється в пасивний об’єкт політичних маніпуляцій і стає безпорадною жертвою сваволі владомощців. Так кожна окрема людина, сліпо простуючи за далекими від інтересів нації шахраями-демагогами, непомітно втрачає свої права громадянина і перетворюється з господаря своєї долі в безправного та беззахисного наймита влади і різних проїдисвітів.

Не може бути ніяких прав нації, поки вона не має своєї власної національної держави: є тільки святий обов’язок боротися за свою державність. Не може бути ніяких прав людини, поки безправною, бо бездержавною, є її нація: є тільки святий обов’язок боротися за українську національну державу

Наша мета – перетворити Україну в національну державу із реальною системою національного народовладдя і постійно розширювати владу громади в усіх сферах суспільного життя.

Бо якою б “народною” не була влада – і генетично, тобто за походженням людей влади, і за способом формування (через вибори чи шляхом призначення), – усе ж вона буде замкнутою системою і, як така, тяжітиме і до замикання в собі, і до орієнтації на власні інтереси, і до діяння на власну користь. ***“Хорошою” буває не та влада, яка складається з хороших людей, а та, яка***

перебуває під постійним, щоденним контролем і тиском об'єднаного національною ідеєю народу – через всеохопну систему національного народовладдя.

Невідкладним вважаємо:

1. Перейти від постколоніальної командно-адміністративної системи та нинішньої космополітичної демократії (фактично – бюрократії та клановості) до українського народоправства у практиці формування всіх гілок і структур влади (законодавчої, виконавчої, судової) та органів самоврядування.
2. В Україні не може бути депутатом, керівником чи державним службовцем той, хто не визнає за українцями права на власну державу, хто пропонує українцям замість їхньої власної національної держави якесь космополітичне чи новоімперське утворення, хто відверто зневажає український народ, ігноруючи в законодавчій практиці інтереси української нації, а в офіційному спілкуванні – державну українську мову.
3. Розсекретити і зробити публічними відомості про національний склад рад і державних установ усіх рівнів. Приховування чи фальсифікація такої інформації має каратися як важкий антидержавний злочин.
4. Перетворити Верховну Раду у сутнісно український парламент — носія української національної ідеї та послідовного виразника українських національних інтересів як у законотворчій, так і позапарламентській націозахисній діяльності. В українській державі не може бути ні легітимним, ні українським законодавчо-представницький орган будь-якого рівня, у якому не було і немає проукраїнської більшості із депутатів – носіїв української національної ідеї. Український народ не несе відповідальності за дії і рішення різних узурпаторів, які діяли від його імені, але без його волі.
5. Ввести реальний і конституційний механізм відкликання будь-якої виборної особи, що втратила довір'я виборців.
6. Ми за те, щоб **обмежити** депутатську недоторканність, бо ніхто не може бути виведений за межі правового поля, але виступаємо **проти її відміни**, бо це узалежнить депутата не від народу, а від будь-кого, не задоволеного його діяльністю, передусім — від виконавчої влади.
7. Поширити саме таку – обмежену законом – недоторканність і на народних обранців **усіх** рівнів (депутатів, голів сіл і міст): для успішної діяльності і захисту інтересів громади їх статус мусить бути узаконено вищим, ніж рядового громадянина, а особливо – чиновника.
8. Розширити і конституційно закріпити **представницькі** функції і права депутата будь-якого рівня у відстоюванні інтересів нації, держави, громади – аж до права тимчасового припинення розпорядження чи посадових обов'язків чиновника, що порушує закон.
9. Утвердити самоврядування як «четверту владу», як єдиний кадровий резерв для формування інших гілок влади, як обов'язковий початковий етап у кар'єрі народних депутатів та керівників органів виконавчої влади, як реальний і постійно діючий фактор урівноваження між іншими гілками влади.
10. Проводити окремі вибори до органів місцевого самоврядування.
11. Проводити вибори депутатів обласних рад в окремих округах, а не за нинішньою системою.
12. Проводити прямі вибори голів обласних і районних адміністрацій.
13. Ввести пряму виборність суддів на альтернативній основі.
14. Проводити вибори голів сільських громад (війтів) у всіх населених пунктах, а не лише там, де є сільрада.
15. Ввести виборність начальників міліції та дільничних міліціонерів, що є необхідною передумовою давно назрілого перетворення **міліції** (озброєної структури, яка твориться в кризовий період для захисту влади та встановленого нею режиму) у **поліцію** (структуру для підтримання правопорядку і захисту прав громадян).
16. Суттєво розширити виборність в інших сферах суспільного життя, передусім у структурах виконавчої влади – замість формальних, без участі громади і політикуму, конкурсів на заміщення вакантних посад.
17. Не допускати жодного обмеження державотворчих прав народу (передусім – виборів Президента України не народом, а Верховною Радою та виборів депутатів тільки за партійними списками).

18. Утворити депутатську вертикаль на чолі з депутатом Верховної Ради – для забезпечення ефективної діяльності депутатів місцевих рад у вирішенні регіональних завдань та активної їх участі у вирішенні проблем загальнодержавних і для предметного контролю “знизу” за діяльністю депутата Верховної Ради.

4. Внутрішня політика

В Україні легітимною, законною може бути тільки українська національна держава – держава української нації на українській землі. Завданням внутрішньої політики влади має бути створення і розбудова української національної держави, політична структуризація суспільства за ставленням до мети державотворення і консолідація громадян під прапором української національної ідеї. Внутрішня політика держави повинна бути спрямована на реалізацію української національної ідеї та системи українського національного народовладдя в усіх без винятку сферах суспільного життя.

Невідкладним вважаємо:

1. Внести зміни до Конституції для узаконення української національної ідеї-мети – створення української національної держави й утвердження системи національного народовладдя.
2. Привести законодавство України у відповідність із українською національною ідеєю. Якщо закон суперечить національній ідеї народу, то це вже не закон, а інструкція для наглядців і правила поведінки для рабів.
3. Законодавчо закріпити кількісний склад представників корінної нації (не менше 80 %) на всіх рівнях усіх гілок та структур влади, що відповідає етнічній структурі суспільства України.
4. Зберегти президентсько-парламентську форму правління державою - при максимальному взаємному незалеженні законодавчої, виконавчої та судової гілок влади.
5. Законодавчо закріпити і на території всієї держави провести реальну декомунізацію України, заборонити комуністичну ідеологію та організації, які її сповідують. Ліквідувати усі символи і сліди тоталітаризму. Повернути селам і містам, вулицям і площам колишні назви або дати нові, що відповідають українській традиції. Створити національний трибунал для розслідування злочинів проти українського народу, вчинених комуністичним режимом. Домагатися створення міжнародного трибуналу для розслідування злочинів комунізму.
6. Забезпечити обов'язкове функціонування української мови як державної та її безперешкодне використання як засобу спілкування та інформаційного забезпечення на всіх рівнях державного і суспільного життя. Прийняти нову, відповідну українській національній ідеї, редакцію “Закону про мови”. Передбачити конкретну відповідальність за порушення законів про державність української мови.
7. Ввести системи іспитів з української мови, історії та Конституції України для набуття українського громадянства та прийняття на державну службу.
8. Законодавчо припинити хвилю денационалізації та русифікації в усіх сферах життєдіяльності держави і суспільства.
9. Ввести графу “національність” у паспорт та інші документи, що посвідчують і характеризують особу. Усі громадяни України мають право на збереження своєї національної ідентичності, і ніякий закон не може позбавляти їх цього права.
10. Зберегти в Україні єдине громадянство. Законодавчо надати українцям діаспори особливий правовий статус, а також спростити процедуру набуття ними українського громадянства.
11. Сформувати державну політику щодо сприяння національно-культурному розвитку національних меншин та етнічних груп в Україні, чітко усвідомлюючи різницю між правами національних меншин і претензіями колишніх окупантів та колонізаторів України.
12. Створити умови для відродження і розвитку етнокультурних особливостей українських субетнічних груп.

13. Визнати на державному рівні всіх, хто боровся за незалежність України і державність української нації від 1917 року.
14. Відмінити пільги ветеранам окупаційних каральних органів та притягти їх до відповідальності за злочини, вчинені проти українського народу.
15. Реформувати систему відбуття покарань. Суд позбавляє людину тільки волі, а нинішня в'язнична система прирікає її на голод, холод, туберкульоз та інші хвороби, на нічим не обмежений кримінальний та адміністративний терор і навіть смерть. Звучити сферу застосування такої кари, як ув'язнення. Пом'якшити кару за дрібні злочини. Переглянути справи засуджених за дрібні злочини та провести амністію для більшості з них.
16. Узаконити розмежування функцій Уряду, Секретаріату Президента, РНБО, щоб уникнути адміністративної анархії, отаманщини та появи неконституційних центрів влади
17. Покінчити з практикою формування державного апарату шляхом безвідповідальної і безконтрольної з боку народу бюрократичної номінації – призначення на керівні посади чиновників нижчого рівня чиновниками вищого рівня. Через виборність керівництва (де це можливо) та через затвердження кандидатів на посади радами відповідного рівня докорінно змінити владні структури, переорієнтувавши їх на служіння народові; привести кадровий склад держапарату у відповідність із національною структурою суспільства, а його чисельність і функціонування – у відповідність із потребами народу, а не самої влади; законодавчо визначити верхню межу витрат на його утримання. При цьому слід враховувати, що **національно свідомі кадри з досвідом державного будівництва – це золотий фонд нації і його треба берегти.**
18. Вирішувати проблеми міграції з врахуванням національних інтересів. За поданням і мотивацією Уряду Верховна Рада повинна встановлювати, а Президент затверджувати щорічні квоти на в'їзд іноземців в Україну з метою постійного проживання.

5. Національна безпека й оборона

І влада, й “опозиції” бачать гарантії безпеки держави тільки в міжнародному визнанні України, у її членстві в європейських та світових структурах, у партнерстві в рамках НАТО, СНД, ЄСП, ЄС тощо. Це небезпечна і згубна для України політика. Вона базується на свідомому чи несвідомому змішуванні понять **“безпека нації”** (усунення всього, що заважає всебічному відродженню, розвитку і державному самоутвердженню української нації), **“національна безпека”** (проти дія внутрішнім і зовнішнім чинникам, які суперечать інтересам української нації у всіх сферах життя і загрожують її майбутньому) та **“безпека держави”** (надійне забезпечення держави від можливої агресії, окупації та спроб антиконституційної зміни влади).

Про безпеку української нації, яка у власній країні загрожена у самому своєму існуванні, ні влада, ні “опозиції” навіть не заїкаються, що підкреслює їх неукраїнський, а в багатьох випадках – виразно антиукраїнський характер.

Поняття “національна безпека” в нинішній державі ніколи не мало українського змісту і вживається виключно для прикриття інтересів владних та фінансово-промислових кланів і зарубіжних хижаків.

Що стосується поняття “безпека держави”, то політичним ідіотизмом або зловорожим шахрайством є узалежнення самого існування держави тільки від вкрай ненадійних, як показує історія і нинішня політична практика, зовнішніх факторів і творення оборонної доктрини на тому, що “зараз на нас ніхто не збирається нападати”. Тут доречними є два запитання: “А ви звідки знаєте?” та “А якщо збереться?”

Крім того, оборонна доктрина України має враховувати ще два фактори. По-перше, нашим сусідом є Росія, яка продовжує щодо України свою агресивну імперську політику – з явним наміром перетворити її у свою колонію. По-друге, оскільки найпотужніша у військовому плані держава – США – повністю ігнорує міжнародне право і діє з позицій політичного бандитизму, то сподіватися на якісь міжнародні гарантії безпеки не доводиться.

Ми впевнені:

а) надійно гарантувати безпеку України може тільки сам український народ, об'єднаний українською національною ідеєю, і тільки у власній національній державі;

б) якщо влада не виявляє і не карає ворогів нації та держави, – значить, вона сама є ворогом нації та держави.

Невідкладним вважаємо:

1. Випрацювати національну оборонну доктрину держави, наскрізним принципом якої має бути опора на власні сили українського народу.
2. Розбудувати відповідно до потреб національної безпеки й оборони і сучасного технологічного рівня національні державозахисні (Збройні Сили та структури безпеки) і правозахисні органи. Їх сутнісна (ідейно-світоглядна, політична і кадрова) українізація – передумова реальної безпеки нації, держави, громадян.
3. Військова доктрина України має творитися за принципом не “проти кого”, а “для чого”: для культивування і розвитку військового потенціалу української нації; для надійної оборони країни від будь-якої агресії; для забезпечення стратегічних інтересів держави; для рівноправної участі України у міжнародній політиці. Саме з цього, а не із вказівок зарубіжних центрів повинні випливати рішення про кількісний склад, структуру й оснащення оборонної системи України.
4. Перейти до професійної Національної Армії. Перехід до професійної Армії повинен не зменшувати, а збільшувати обороноздатний потенціал нації.
5. Проводити систематичні військові збори-вишколи всього чоловічого населення України віком від 18 до 30 років.
6. Сприяти створенню молодіжних парамілітарних формувань національно-патріотичного спрямування, національних козацьких формувань, військово-спортивних, військово-технічних секцій, курсів та клубів і надавати їм усебічну державну підтримку.
7. Відновити вивчення військової справи і підняти на належний рівень національне військово-патріотичне виховання у середніх навчальних закладах (школи, гімназії, ліцеї, коледжі).
8. Створити військові кафедри у всіх вищих навчальних закладах для готування офіцерів резерву.
9. Забезпечити незалежність матеріально-технічного оснащення Армії від іноземних чинників.
10. Фінансування Армії має здійснюватися відповідно до реальних потреб, а не за залишковим принципом. Історія вчить: хто не хоче годувати власну армію, той годуватиме чужу.
11. Особливу увагу приділити основі Армії – офіцерському складу. Мінімальна заробітна платня офіцера має складати не менше суми трьох прожиткових мінімумів і супроводжуватися відповідними надбавками за звання, посади і вислугу літ. Безробітна дружина офіцера має одержувати платню, не меншу прожиткового мінімуму. Житлові проблеми (помешкання, меблі, плата за комунальні послуги, ремонтні роботи тощо) має вирішувати не офіцер, а адміністративно-господарські підрозділи військових частин. При звільненні офіцера в запас належно фінансована Армія (а не скорумповані цивільні чиновники) забезпечує його відповідним його рангу і складу його сім'ї та готовим до проживання помешканням в обраному ним населеному пункті. Пенсія офіцера не може бути нижчою за 80 % його платні. Мінімальна пенсія офіцера, що став інвалідом внаслідок виконання ним службових обов'язків, не може бути нижчою його попередньої платні. Особиста холодна та вогнепальна зброя має видаватися офіцерові після закінчення навчання, разом із атестатом, бути при ньому під час служби і, за його бажанням, може залишатися в нього з правом носіння після звільнення в запас.
12. Скоротити управлінський апарат у силових структурах до реальних потреб. Переатестувати кадри силових структур за критерієм національно-державницьких позицій, професіоналізму та вільного володіння українською мовою.
13. Забезпечити належне національно-патріотичне виховання особового складу силових структур.
14. Здійснити остаточне виведення всіх російських військ із території України - як реальної військової загрози безпеці України. Не допускати створення на території України іноземних військових баз.

15. Розмежувати функції українських державоохоронних і правоохоронних структур, чітко окреслити їхні права, обов'язки, критерії оцінки їхньої діяльності.
16. Відновити ядерний потенціал України – як гарантію від будь-якої агресії в наш час політичного бандитизму провідних держав світу.
17. Вивести Україну з усіх інтеграційних, а насправді новоімперських структур, творених з метою відновлення московської імперії у кордонах СРСР.
18. Не допустити захоплення наших транспортних систем іноземними державами.
19. Засудити та скасувати створення так званого “єдиного економічного простору”, а також всі інші дії, вчинені владою, які ведуть до обмеження національного суверенітету.
20. Прийняти Закон про енергетичну безпеку, згідно з яким одне джерело енергопостачання не може мати більше 20 % потреб українського ринку.
21. Ввести національно-захисне оподаткування на будь-які чужомовні видання, теле- та радіопрограми, книжки, концерти “своїх” та іноземних виконавців.
22. Заборонити діяльність антиукраїнських, антидержавних партій, громадських організацій, ЗМІ.
23. Посилити в'їзний режим на кордонах України для запобігання проникненню нелегальних мігрантів.
24. Посилити боротьбу з нелегальним обігом, виробництвом та транзитом наркотиків.
25. Ліквідувати нинішню кримську територіальну автономію як суперечну Конституції.

6. Економічна політика

Економіка – це система забезпечення матеріальних інтересів тих, кому належить влада. У розвинутих, національних державах народ виборів собі значну частину влади, а з нею – і право на значну частку в розподілі прибутків від економічної діяльності.

В Україні економіка ідеально працює на забезпечення матеріальних інтересів людей влади і зв'язаних з нею через корупцію внутрішніх і зовнішніх хижаків. Практично всі фінансові системотворчі економічні ресурси в Україні належать неукраїнцям. А весь народ, політичні здобутки якого вже півтора десятиліття успішно продають владі різні “опозиціонери” (комуністичні, соціалістичні, “демократичні”, “протестні”, “патріотичні” тощо), посаджений владомощцями на голодну пайку і мільйонами тікає світ за очі в пошуках заробітку.

Наша економіка не тільки не забезпечує матеріальних інтересів народу, але перетворена в досконалу систему грабежу народу та держави і є найголовнішою складовою частиною системи нищення української нації. При цьому на кожних виборах і влада, й “опозиція” обіцяють ще й удосконалити її – щоб діяла ще ефективніше...

Ключем до перетворення економіки в систему забезпечення матеріальних інтересів народу є тільки національно-державотворча політика: створення власної національної держави.

Бо ефективна і корисна для народу тільки економіка в національних державах, де вона будується і розвивається за формулою: **“Від створення й утвердження національної держави — через державний захист економічних інтересів нації — до добробуту кожного громадянина”**.

Українська економіка має забезпечувати всебічне відродження і розвиток української нації, добробут усіх громадян та економічну безпеку держави.

Ми керуємося національними принципами: **“Свій до свого по своє”, “Українські гроші - в українські руки – на українські справи”, “Ви не даєте нам жити – ми не дамо вам панувати!”** тощо.

Невідкладним вважаємо:

1. Розгорнути політичну боротьбу за українську національну державу і реальне національне народовладдя, без чого неможливо здійснити будь-які соціально-економічні (як і всякі інші) реформи на користь народу.
2. Відновити державний контроль за стратегічними галузями економіки.

3. Переглянути результати приватизації з огляду на національні інтереси. Провести реприватизацію незаконно приватизованих стратегічних промислових об'єктів (ВПК, НГК тощо).
4. Заборонити приватизацію у стратегічних галузях народного господарства, у першу чергу - транзитно-транспортної системи України.
5. Відмінити всі законодавчі та нормативні акти, які сприяли неефективній та злочинній приватизації.
6. Визначити перелік галузей приватизації і підприємств, де можлива участь лише українських інвесторів.
7. Заборонити контроль іноземними власниками більш як за 30 % підприємств галузі, що охоплюють не більше 30 % сегменту ринку.
8. Поставити під ефективний громадський контроль механізм управління державним майном з метою запобігання розкраданню та штучному банкрутству державних підприємств.
9. Встановити карну відповідальність за штучне витіснення працівників із підприємств з метою їх наступної приватизації. Першою передумовою приватизації має бути збереження кількості робочих місць – через реорганізацію, реконструкцію і розширення виробництва. Друга умова – збільшення прибутків держави від діяльності приватизованого підприємства.
10. Забезпечити державну підтримку підприємцям, які сприяють процесам національного відродження і державотворення.
11. Амністія тіньового капіталу, до того ж – із реальними гарантіями, стане можливою тільки в українській національній державі, тільки за індивідуального підходу до його власників і тільки за умови використання конкретного капіталу для створення й утвердження національної держави.
12. Провести докорінну націозахисну реформу податкової системи України. Відмінити накинуті нам міжнародними хижачами руйнівні схеми оподаткування, знизити податковий прес на українського виробника, перейти до стимулюючого оподаткування.
13. Ліквідувати необґрунтовані пільги для іноземних товаровиробників і спільних підприємств.
14. Реформувати банківську систему з метою підвищення рівня її прозорості, ефективності, надійності та доступності до кредитних ресурсів.
15. Скоротити контролюючі органи до реальних потреб.
16. Припинити переливання національних ресурсів за межі України, створити умови для їхнього повернення в державу.
17. Націоналізувати всі стратегічні підприємства, що знаходяться на території України, у першу чергу ті, що потрапили до рук іноземного капіталу.
18. Шляхом пільгового оподаткування і кредитування підтримати розвиток малого та середнього підприємництва.
19. Створити сприятливі умови для реалізації конкурентних переваг вітчизняної економіки.
20. Забезпечити пріоритетність розвитку самодостатнього військово-промислового комплексу як матеріально-технічної бази забезпечення Збройних Сил і обороноздатності України.
21. Розробити й реалізувати короткотермінові програми автономного забезпечення країни продуктами харчування, енергією, конструкційними, будівельними і хімічними матеріалами, сировиною, машинами і запасними частинами.
22. Встановити жорсткий контроль з боку державних та громадських органів за цільовим використанням бюджетних коштів та перекрити шляхи їх переливання у тіньові доходи.
23. Встановити надійну систему контролю за сплатою податків та застосувати жорсткі (до конфіскації) заходи стосовно тих суб'єктів господарювання, які приховують свої доходи з метою ухилення від сплати податків.
24. Законодавчо передбачити суворі форми покарання для тих посадових осіб податкових, митних, правоохоронних органів, з боку яких виявлено сприяння суб'єктам господарювання в ухиленні від сплати податків чи митних зборів.
25. Припинити безконтрольне залучення зовнішніх позик; якнайшвидше розібратися із зовнішніми і внутрішніми боргами.
26. Ввести як один із визначальних критеріїв діяльності виконавчої влади всіх рівнів кількість створення нових робочих місць – через сприяння влади у створенні і розширенні

- приватного підприємництва та залучення безробітних до громадських робіт. Максимально спростити процедуру реєстрації малих та приватних підприємств і встановити термін, за який чиновники (а не майбутній підприємець!) мають зібрати необхідні довідки для реєстрації чи обґрунтованої письмової відмови в ній. Кожна така відмова має бути предметом всебічного вивчення посадовцями вищого рівня.
27. Створити сприятливі умови для залучення інвестицій української діаспори в національну економіку.
  28. Розвивати внутрішньодержавний туризм як засіб наповнення бюджету.
  29. Ліквідувати цінові перекоси, послідовно вирівнювати ціни на промислову та сільськогосподарську продукцію.
  30. Знищити негативну практику цінових надбавок внаслідок перепродажу продукції через посередницькі структури.
  31. Послідовно забезпечити умови для самодостатності національного виробництва, сформувані замкнені виробничі цикли, зорієнтувати народногосподарський комплекс на забезпечення самодостатності.
  32. Законодавчо обмежити експансію транснаціональних кампаній в Україну.
  33. У зв'язку з катастрофічним зменшенням чисельності населення України розробити та ввести в дію державну програму відтворення нації, яка зняла б матеріальний бар'єр у справі народжуваності та виховання дітей. Забезпечити гідне фінансування і систему пільг сім'ям, які мають трьох та більше дітей,
  34. Поборювати політику економічного неоколоніалізму, за якої Україна може перетворитися на ринок збуту товарів низького гатунку, на сировинну базу високорозвинених країн у міжнародному розподілі праці.
  35. Запровадити загальноприйняті заходи для обмеження доступу іноземних, особливо споживчих та низькотехнологічних товарів на український ринок.

7. Соціальна політика

Гарантом ефективності та перспективності соціальної політики і захисту громадян є національна держава. В основу соціальної політики покладаємо сутнісні для національної держави принципи національної солідарності, справедливості та відповідальності у взаєминах громадян із державою, власників із найманими робітниками, працездатного та непрацюючого населення. Національна держава для того й твориться, щоб вирішувати на користь народу *всі* його проблеми, у тому числі й соціальні. ***Обіцянки вирішити нинішні соціальні проблеми народу без створення української національної держави – це або політичний дилетантизм невігласів, або відверто антиукраїнське політичне шахрайство.***

Невідкладним вважаємо:

1. Встановити такий соціальний і господарський лад, в якому кожен громадянин матиме гарантоване право на працю згідно з його здібностями та освітою, право на вільний вибір місця праці, право на соціальне забезпечення у разі нещастя, безробіття, хвороби.
2. Радикально змінити систему пенсійного забезпечення. Через розмір пенсії має реалізовуватися традиційна для української нації суспільна повага до старших людей і принцип соціальної справедливості. Пенсія не може бути засудом до животіння у злиднях, а пенсіонер – тягарем для оточуючих. Сім'ї має бути вигідно мати пенсіонера.
3. Основна пенсія не може бути нижчою за прожитковий мінімум і становити менше, ніж 70 % попередньої заробітної платні пенсіонера. Мінімальна пенсія інвалідів не може бути нижчою за основну і має супроводжуватися надбавками відповідно до встановленої медичною комісією групи.
4. У пріоритетному порядку шляхом цільового фінансування створити всі умови для підвищення життєвого рівня, авторитету і ефективної діяльності працівників сфери освіти, науки, охорони здоров'я, культури, військовиків, працівників правоохоронних органів та державного управління, усієї національної інтелігенції як головного суб'єкта духовного, інтелектуального та економічного розвитку суспільства, підвищення добробуту всіх громадян і всебічного зміцнення держави.

5. Усунути головну причину бідності наших людей – неефективну кримінальну приватизацію та її реальний наслідок – низький рівень оплати праці людей, зайнятих в офіційному, легальному секторі економіки.
6. Визначити та встановити грошовий розмір пільг і допомог населенню, довести їх величини до кожної людини, що отримує ці пільги, унезалежнити користування пільгами від сваволі чиновників.
7. Поповнити бюджет держави за рахунок введення диференційованого податку на велике майно.
8. Встановити персональну майнову відповідальність керівників підприємств за невиконання заробітної плати.
9. Розпочати процес випереджаючого зростання зарплатні та її максимального наближення до європейського рівня.
10. Домогтися угод про захист прав і свобод наших трудових емігрантів із урядами країн, де вони працюють.
11. Затвердити програми заходів по зростанню зайнятості в середині країни для зменшення і припинення трудової еміграції. Заохочувати внутрідержавне переміщення робочої сили.
12. Прискорити виплати по внутрішньому боргу громадянам через утворення ринку внутрішнього державного боргу, що збільшить величину і пришвидшить виплату заборгованих Ощадбанком заощаджень громадян.
13. Ліквідувати дитячу безпритульність, привести матеріальну базу і фінансування дитячих будинків і будинків перестарілих у відповідність із реальними потребами, припинити русифікацію і забезпечити високий рівень національно-патріотичного виховання дітей-сиріт.
14. Держава має розглядати сім'ю як основну складову нації, джерело продовження життя роду, національно-духовної спадковості та незнищеності нації. Сприяти відродженню традиційної української сім'ї та родинних стосунків як основи повноцінної життєдіяльності української громади. Українська громада була, є і буде невід'ємною складовою частиною суспільства, в якому формується українська людина.
15. Сприяти відродженню високого суспільного статусу української жінки – жінки-матері, берегині сімейного вогнища.
16. Захистити права матері і дитини. Призначені судом аліменти відраховуються у державний фонд, а одинока мати безперебійно одержує аліменти від держави, стягувати які і притягати до відповідальності за ухиляння від яких – обов'язок відповідних органів влади, а не безпорадної матері.
17. Ввести у дію програму стимулювання збільшення народжуваності. Після народження кожної дитини держава виплачує батькам одноразову допомогу, достатню для забезпечення всім необхідним нового члена сім'ї. У сім'ях, де рівень матеріального забезпечення нижчий прожиткового або перевищує його не більше, ніж на 50 %, на кожну дитину батьки одержують щомісячну грошову допомогу в розмірі прожиткового мінімуму.
18. Надати пільги ветеранам ОУН-УПА, які забезпечать їм гідну старість.
19. Збільшити виплати по безробіттю, а також виплати сім'ям, де двоє безробітних і непрацевдатні старі батьки або малолітні діти.
20. Налагодити видачу безкоштовної харчової допомоги кожному, хто відчуває у ній нагальну потребу. Створити гуртожитки-інтернати для тих, що втратили власне помешкання і засоби існування.
21. Утворити спеціальний дитячий лікувальний фонд для надання невідкладної медичної допомоги хворим дітям, батьки яких не можуть оплатити операції, лікування чи інші форми підтримання життя дитини.
22. Зберегти безкоштовну медичну допомогу, а також допомогу ліками пенсіонерам, багатодітним сім'ям і бідним людям.
23. Ввести страхову медицину. Бюджетна заробітна плата лікарям та медперсоналу буде доповнюватися гонораром з боку страхових компаній. Вона буде залежати від складності та відповідальності роботи.

24. Створити і розбудувати на засадах національної та професійної солідарності вільні профспілки для захисту соціальних та економічних інтересів трудівників.
25. Домагатися відшкодування Росією грошових заощаджень громадян, вкладених до Ощадбанку колишнього СРСР.
26. Ввести декларування доходів усіма громадянами без винятку та жорстку правову відповідальність за приховування доходів.
27. Усі дотеперішні спроби вирішення шахтарської проблематики здійснювалися виключно з міркувань економічної доцільності, а насправді – інтересів олігархічних кланів, а тому виявилися абсолютно неефективними. Випрацювати комплексну державну програму розвитку стратегічно важливої вугледобувної промисловості на основі якісно нового – національно-захисного підходу до цієї проблеми.

8. Аграрна політика

Село – це не тільки продуцент товарного хліба і не лише виробник сировини для міської харчової промисловості, як вважають і влада, й “опозиція”. ***Українське село – це сформована за цілі тисячоліття ефективна й унікальна система всебічного матеріального і духовного життєзабезпечення, національного людинотворення і націозбереження.***

Не може бути “неперспективних” сіл: кожне з них – це частка українського національного світу і кожне необхідне нації. Відроджувати, розвивати та зберігати треба кожне село – не лише як виробничу одиницю, а передусім як живу й незамінну клітину національного організму. ***Успішно розвиватися українське село може тільки в українській національній державі.*** Інакше воно й надалі залишатиметься об’єктом грабежу та експлуатації.

Уся державна політика і практика щодо села повинні бути спрямовані на його збереження, відродження і всебічний розвиток, на створення таких умов, щоб не тільки припинилася міграція із села, але й почався зворотній процес – повернення колишніх селян і переселення в село частини мешканців міст. Саме за цим і повинна оцінюватися аграрна політика і практика влади.

Невідкладним вважаємо:

1. Розробити реальну національно зорієнтовану програму всебічного відродження і розвитку українського села. Передбачити в державному бюджеті суттєві витрати на всебічне відродження села.
2. Припинити нинішню адміністративно-територіальну реформу як таку, що не обґрунтована реальними потребами села та держави і реалізація якої може бути згубною для українського села.
3. Держава має стати першим, вигідним і надійним партнером, опорою та захисником селянина-товаровиробника. Влада повинна всебічно сприяти розвитку приватного підприємництва і кооперації селян-господарів.
4. Прийняти Закон про пільгове, у кілька разів нижче, ніж у великих містах, оподаткування малих підприємств, які творяться у селі.
5. Забезпечити як державні замовлення, так і закупівлю державою від селян надлишку товарної продукції за наперед встановленою ціною, яка має окупити затрати на її виробництво, гарантувати мінімальний прибуток та унеможливити щорічний грабіж селян різними посередниками і трейдерами.
6. Створити фонд державного страхування сільськогосподарського виробництва.
7. Прийняти Закон про економічну диверсію і ввести кримінальну відповідальність за штучне завищення цін на паливно-мастильні матеріали (що стало вже традиційним, особливо перед посівною та збиральною кампаніями). Винні в цьому особи повинні бути суджені за економічну диверсію проти держави, шахрайську змову з метою одержання надприбутків та злочинство в особливо великих розмірах; фірми – позбавлятися ліцензій, а їхнє майно – конфіскуватися і, за рішенням фонду державного майна, або перейти у власність держави, або бути проданим з аукціону.

8. Відродити вітчизняне сільськогосподарське машинобудування і створити дієву систему лізингу. Налагодити випуск сучасної, особливо малої техніки для села, засобів захисту рослин, мінеральних добрив тощо та пільгове кредитування їх закупівлі.
9. Заморозити можливість продажу землі та її дарування у спадщину, а також інші операції спекулятивного характеру із землею, які зараз мають місце, до утворення державних і ринкових інституцій, які обслуговують та легалізують (і регламентують) рух земельних ресурсів.
10. Надати земельні паї сільській інтелігенції та працівникам, зайнятим у сфері обслуговування села. Якщо в даний час це вже неможливо зробити у формі виділення земельних ділянок, то повинні бути розроблені компенсаційні механізми.
11. Забезпечити реальну присутність держави на сільськогосподарському ринку. Спрямувати політику цін, субсидій, кредитів, тарифів у першу чергу на захист українського селянина.
12. Дозвіл на імпорт сільськогосподарської продукції може видавати тільки Верховна Рада і тільки тоді, коли Уряд доведе, що українське сільське господарство не може задовольнити попиту.
13. Не допустити створення та існування підпільних латифундій на десятки тисяч гектарів землі, які по-хижацькому експлуатують землю з метою отримання надприбутків.
14. Утворити та ввести у дію необхідні ринкові інституції для функціонування аграрного сектора економіки, для виходу на іпотечний механізм кредитування сільського господарства.
15. Держава повинна організувати і фінансувати створення у гірських селах мережі кабельного телебачення.
16. Прийняти на законодавчому рівні, передбачити реальні джерела фінансування і ввести в дію державні програми “Сільські дороги”, “Сільська вулиця”, “Сільське подвір’я”, “Сільська школа”, “Сільські осередки та об’єкти культури”, “Фізкультура і спорт у селі”, “Сільський телефон”, “Агротуризм” тощо.

9. Освіта

Система освіти в Україні потребує докорінних змін, які мають відповідати українській національній ідеї.

Метою освітньої системи України має бути розвиток і примноження інтелектуального і творчого потенціалу особистості та цілої нації, формування високоосвічених кадрів національного державотворення і виховання національно свідомих, активних, самовідданих та жертвних громадян української національної держави.

Крім того, освіта тільки в першому наближенні постає як скарбниця знань, якими треба оволодіти. Але сутнісним, головним і визначальним у ній є інше. Освіта – це школа пізнання, мислення і творення. І формувати вона повинна не ерудованих тупаків, а особистостей із високою культурою мислення, які вміють добувати, осмислювати і творчо використовувати набуті знання.

Для реалізації цієї комплексної мети Уряд має підготувати й запропонувати для публічного обговорення, а Верховна Рада узаконити національно зорієнтовану державну програму розвитку освіти в Україні.

Невідкладним вважаємо:

1. Випрацювати та ввести державну концепцію освіти, базовану на тисячолітніх традиціях національної етнопедагогіки. Розробити науково-методологічну базу національно-патріотичного виховання на основі національних концепцій освіти (зокрема теорії Григорія Ващенка). Відмовитися від засад і залишкових стереотипів радянської педагогіки та сліпого копіювання іноземного досвіду, передусім розтлінних демоліберальних освітньо-виховних концепцій.
2. Народна освіта в Україні повинна бути українською, державною, єдиною, системною і безплатною на всіх рівнях для всіх громадян. Усі діти України повинні мати рівні права і реальні можливості здобувати освіту, розвивати свій творчий потенціал і використовувати його на добро нації. Недопустиме існування привілейованих

- приватних та зарубіжних навчальних закладів, як і таких, що працюють за іноземними навчально-виховними програмами.
3. Провести дерусифікацію усіх закладів освіти по всій території України незалежно від форм власності.
  4. Припинити нинішню практику нищення системи освіти через її “американізацію” та приватизацію.
  5. Навчально-виховний процес у всіх закладах освіти має здійснюватися виключно українською мовою. Українська мова має вивчатися в усіх без винятку навчальних закладах усіх рівнів та відомчого підпорядкування. Початкове навчання дітей з національних меншин у місцях їх компактного проживання має вестися рідною мовою і з обов’язковим вивченням державної мови на рівні, який уможлиблював би учням продовження навчання у закладах вищого ступеня.
  6. Переглянути діючі і підготувати нові навчальні плани і програми відповідно до вимог національної перебудови освіти. Зміст освіти, обов’язковий обсяг знань і обсяг контролю знань на державних екзаменах визначаються державними програмами, які можуть бути затверджені міністерством освіти тільки після публікації їх проектів в освітній періодиці, оцінки незалежними експертами та обговорення громадськістю. На виконання державних планів і програм може бути передбачено не більше 80 % навчального часу. Решта часу відводиться для реалізації творчих програмних ініціатив відділів освіти, надвірних рад, батьківських комітетів, дирекції шкіл чи деканатів і ректоратів, самих учителів і викладачів, контрольованих методичними радами відділів освіти, кафедрами та вченими радами університетів.
  7. Центральною фігурою, головним суб’єктом національної системи освіти має бути вчитель-вихователь і викладач: “Учителем школа стоїть” (І.Франко). Їх формуванню, умовам праці та матеріальному забезпеченню держава повинна приділяти постійну і неослабну увагу.
  8. Норми тижневого навантаження вчителів (передусім філологів та вчителів суспільних дисциплін) мають бути суттєво знижені для вивільнення часу, необхідного для самоосвіти та активної громадської діяльності вчителів. Середня оплата праці вчителів має бути суттєво (у кілька разів) вища за середню заробітну платню в країні. Оплата праці сільських учителів повинна бути на 50 % вища, ніж міських.
  9. Педагогічні університети повинні стати базовою складовою системи народної освіти, ядром регіональної сітки навчальних закладів (педагогічні училища чи коледжі, ліцеї, гімназії, школи), її науково-методичним і видавничим центром та осередком обов’язкового підвищення кваліфікації вчителів (по два місяці кожні три-чотири роки).
  10. Норми педагогічного навантаження викладачів вищих навчальних закладів мають бути суттєво знижені та приведені у відповідність із європейською практикою, а оплата праці рядового викладача має щонайменше чотирикратно переважати узаконений прожитковий мінімум і супроводжуватися відповідними доповненнями за посади та наукові звання.
  11. Розробити і впровадити методики для формування національної свідомості, культури, релігійності та високої моральності з раннього дитячого віку й утвердження їх у духовності юнацтва та молоді.
  12. Учні повинні вирости в атмосфері високої культури, доброзичливості та взаємодопомоги, вимогливості, самодисципліни і відповідальності. Учні, які через вроджені чи набуті якості не можуть вписатися в навчально-виховну систему звичайної школи, за поданням дирекції та рішенням надвірної ради мають виключатися зі школи і після медичного та психолого-педагогічного обстеження скеровуватися відділами освіти у спеціальні навчальні заклади.
  13. Посилити відповідальність батьків за дітей. Слід зупинити і викоренити таке явище, як діти-сироти при живих батьках.
  14. Необхідно відроджувати і культивувати традиційне для України суспільне виховання дітей. Законодавчо передбачити покарання для дорослих, які зігнорували негідну поведінку дитини чи підлітка.

15. Ліквідувати дефіцит національно свідомих освітянських кадрів. Необхідно подолати нинішню фемінізацію педагогічних колективів і через систему заохочень суттєво збільшити кількість педагогів-чоловіків.
16. Фінансування національної системи народної освіти не може здійснюватися з місцевих бюджетів, оскільки це створює нерівність учнів різних регіонів у можливостях набуття освіти. Необхідно забезпечити пріоритетне фінансування загальноосвітніх шкіл усіх типів з державного бюджету.
17. Розмежувати функції керівництва школою. *Директор школи* здійснює повсякденне керівництво школою; організовує роботу педагогічного та учнівського колективів; планує, спрямовує і контролює навчально-виховний процес; відповідає за якість навчально-виховної роботи школи; вносить пропозиції щодо вдосконалення змісту, матеріально-технічного та кадрового забезпечення навчання та виховання учнів. *Батьківський комітет* школи забезпечує взаємодію батьків та педколективу у справі ефективності навчально-виховної діяльності. *Надзвірна рада* з числа національно свідомих, політично активних та авторитетних у громаді людей здійснює громадський контроль за реалізацією державної освітньо-виховної політики та станом справ у школі, оцінює роботу директора, ефективність педагогічної діяльності та громадську активність учителів. *Державний контроль* і матеріально-технічне забезпечення шкіл (створення і фінансування нових посад, будівництво і ремонт приміщень, закупівля техніки, інвентаря тощо) здійснюють відділи народної освіти.
18. Розгорнути належну науково-методичну та поліграфічно-видавничу базу для забезпечення системи освіти новою навчальною літературою в повному обсязі.
19. Обов'язково проводити літні спортивно-оздоровчі та військово-патріотичні табори для молоді шкільного віку.
20. Провести державно-громадську атестацію освітянських кадрів та усунути від керівництва усіма ланками освіти та педагогічної роботи осіб, які проявили себе противниками української національної ідеї або є носіями і розповсюдниками антидержавних поглядів.

10. Культура

Метою культурної політики національної держави має бути збереження і відродження, розвиток і примноження культурних здобутків нації, перетворення системи культури в потужний і постійно діючий фактор культивування в суспільстві високих естетичних, духовних та моральних національних вартостей і формування національної етичної та естетичної свідомості суспільства, вироблення в кожному українцеві духовно-світоглядного імунітету проти російського та західного культурологічного імперіалізму.

Невідкладним вважаємо:

1. Піднести на належний рівень і розвивати українську національну культуру, відродити і примножувати національні культурні традиції.
2. Розпочати пріоритетне фінансування програм, спрямованих на вивчення та відображення національно значимих історичних подій, передусім - великого Чину Героїв національно-визвольної боротьби ХХ ст.
3. Ліквідувати занепад української книговидавничої справи. Зняти податки на книгодрукування українською мовою.
4. Ввести державний протекціонізм для розвитку української національної культури. Забезпечити державну підтримку діячам культури, що розвивають національні культурно-мистецькі традиції.
5. Захистити національний культурний простір від деструктивного впливу чужорідної, низькопробної антикультури, яка відбирає сили і дезорієнтує народ, особливо молодь.
6. Рішуче поборювати і викорінювати всі прояви та наслідки російщення, більшовицької антикультури, чужорідної споживацької масової чи безбожницької "культури",

- філософії культу насолоди, насильства, розпусти, що суперечать моральним засадам української духовності та стоять на перешкоді духовно-культурній відбудові нації.
7. Подолати засилля чужомовних антиукраїнських, антидержавних, низькопробних, псевдомистецьких друкованих видань, аудіо-, відео- та кінопродукції. Увести законодавчі бар'єри на їх поширення.
  8. Повністю очистити всі (державні та приватні) установи і заклади культури від кадрів, що займаються антиукраїнською діяльністю і поширенням комуністичних, імпершовіністичних, космополітичних та інших реакційних поглядів.
  9. Середня оплата праці працівників культури має бути суттєво (у кілька разів) вища за середню заробітну платню в країні. Сільські працівники культури повинні одержувати платню, на 50 % вищу, ніж їх міські колеги.

10. Наука

Наука – це генератор інтелекту нації, невичерпне джерело нових ідей і технологій, фундамент національної економіки, визначальний фактор суспільного прогресу і запорука національної перспективи.

Національна система наукових установ має бути ядром і джерелом інтелектуального потенціалу нації, визначальним фактором розвитку, зміцнення і прогресування національної держави.

Невідкладним вважаємо:

1. Забезпечити випереджувальний розвиток науки, створити умови для максимальної свободи наукового пошуку.
2. Розпрацювати та реалізувати план персонального фінансування перспективних українських науковців. Захистити молодих спеціалістів, впровадивши для них податкові пільги.
3. Зорієнтувати наукові інституції при формуванні й фінансуванні наукових програм на національні пріоритети України, у тому числі – на якнайповнішу її незалежність від імпорту закордонних технологій.
4. Утвердити українську сутність та українську державницьку орієнтацію національної науки, діяльність якої має бути спрямована на духовне та інтелектуальне збагачення і зміцнення української нації.
5. Увести в дію принцип державницького протекціонізму та надання пріоритетності розвитку фундаментальних та гуманітарних наук, насамперед – усім напрямкам україністики.
6. Через систему винагород заохочувати наукову, науково-практичну та технічно-творчу діяльність викладачів та студентів вищих навчальних закладів, учителів, працівників культури, інженерно-технічних працівників та ін.
7. Широко практикувати навчання і стажування молодих науковців у зарубіжних університетах, їх працю в іноземних наукових бібліотеках та архівах, участь українських вчених у міжнародних наукових симпозіумах та конференціях, у міжнародних наукових проектах.
8. Фінансово зміцнити наукові видавництва – для оперативного і кількісно оптимального друку наукової продукції українських вчених та перекладної наукової літератури.
9. Підвести належну матеріальну базу (фінансування, будівництво нових приміщень) під розвиток, модернізацію та комп'ютеризацію наукових бібліотек.
10. Сприяти діяльності національних громадських наукових установ і об'єднань.
11. Припинити ще імперську національну дискримінацію в науці і відкрити доступ до наукової діяльності та керівництва науковими інституціями національно свідомим українським науковцям, а не тільки представникам деяких національних меншин, космополітизованим напівукраїнцям і денационалізованим, русифікованим та яничаризованим українцям.

12. Оплата праці науковців має бути якомога вищою, щоб приваблювати до наукової діяльності здібну молодь, стимулювати наукові пошуки і зупинити виїзд учених за межі України з метою заробітку. Український вчений не може бути бідний.

12. Релігійно-конфесійна політика

Метою нашої релігійно-конфесійної політики є релігійно-духовне відродження української нації та створення єдиної національної християнської Церкви.

Під національною Церквою ми розуміємо передусім релігійне об'єднання християн, духовенство та ієрархія якого бере на себе відповідальність перед Богом і людьми за те, щоб дорогою Христа вести і привести до Бога довірений їм народ таким, яким створив його і яким хоче бачити його Господь, а не таким, яким хотіли зробити його різні окупанти та їх спадкоємці, часто – явні слуги сатани. Церква, яка вважає, що молитву українця Бог може зрозуміти тільки в російському перекладі, - не наша Церква.

Нинішня релігійно-конфесійна роздробленість в Україні – справа не Божа, а людська, а тому й подолана вона має бути людьми. Духовна і церковна єдність усіх християн заповідана Богом, а тому не може бути предметом політичних дискусій. Дискутивними можуть бути тільки плани, програми і практичні кроки її досягнення.

Невідкладним вважаємо:

1. Держава повинна сприяти релігійному вихованню і повноті релігійного життя всіх своїх громадян: страшний не той, що має іншу віру, а той, у кого за душею немає нічого святого.
2. В основі державної політики у сфері національної духовності має бути християнство як природна для українців Віра для спасіння душі та дороговказ у земному житті.
3. Сприяти створенню єдиної української християнської помісної національної Церкви із власним патріархатом як духовного оплоту української особистості, нації та держави.
4. Сприяти міжконфесійному порозумінню і зближенню, підтримуючи разом з тим лише ті Церкви, які стоять на ґрунті самостійної української держави, її повної політичної, економічної, духовної та церковної незалежності. Єдність у Христі передбачає рівність, а не адміністративну залежність помісних Церков від іноземних духовних центрів; катехизація не може супроводжуватися денационалізацією та русифікацією українців.
5. Розпочати духовне відродження України та українців шляхом захисту та розширення, а в кінцевому підсумку – суверенного володіння нашим інформаційним простором, мовною територією, теле-, радіо- і кіноринками, книжковою, рекламною, газетною україномовною домінантою в межах держави.
6. Заборонити нинішню практику популяризації через всеукраїнські електронні ЗМІ “релігійно-доброчинної” (насправді – рекламно-агітаційної) діяльності посадових осіб і депутатів. Розрекламоване добродійство – це не свідчення віри, а вияв політичного шахрайства.
7. Поряд із безумовним забезпеченням права громадян на свободу віросповідання, повністю заборонити бузувірські, антихристиянські, антиукраїнські, антидержавні, фундаменталістські тощо секти і релігійні угруповання.
8. Ввести кримінальну відповідальність за пропаганду в будь-якій формі сексуальних збочень, порнографії, атеїзму, сатанізму, неадекватного насильства.
9. На всій території України немає ніякої власності, на яку могли б претендувати іноземні громадяни, держави і Церкви (зокрема храмів, монастирів, житлових та навчальних приміщень тощо). Усе це - структурні складові системи колонізації, призначенням яких було (і значною мірою ще є!) позбавлення українців власної віри та Церкви і нищення українців як нації. З моменту проголошення незалежності України це майно колишніх окупантів та колонізаторів перейшло у власність української держави і має використовуватися нею для добра нації. Влада може передавати потрібну частину їх у користування релігійним общинам інших віросповідань, але не тому, що ці об'єкти

“російські”, “польські”, “австрійські”, “німецькі”, “румунські”, “мадярські”, “єврейські” чи “татаро-монгольські”, а для задоволення духовних потреб своїх громадян неукраїнського походження. Майнові претензії спадкоємці окупантів та колонізаторів можуть мати тільки до тих держав (і держав-спадкоємців), чиїми громадянами були їхні предки.

10. Уціліле майно ограбованих комуністичним режимом українських Церков (УГКЦ, УАПЦ, УПЦ КП) має бути повернене цим Церквам.
11. Особливу увагу слід приділити духовному відродженню і забезпеченню повноти релігійного життя кримсько-татарського народу. Уцілілі культові споруди мають бути повернені релігійному об'єднанню кримських татарів. Держава повинна фінансувати реставрацію та ремонт існуючих і будівництво нових культових та допоміжних споруд. Враховуючи матеріальні труднощі репатріантів, а також те, яке значення має для мусульман хадж, у бюджеті Криму мають бути передбачені кошти на покриття хоча б 50 % дорожніх витрат паломників.

12. Молодіжна політика

Сучасна українська молодь кинута державою напризволяще і стала жертвою старанно насаджуваних і культивованих збочень: наркоманії, алкоголізму, розпусти, гомосексуалізму, насильства, бездуховності, денаціоналізації, аполітичності тощо. Антиукраїнська влада вербує собі з молодих українців слухняних слуг, неукраїнський політикум – бездумний електорат, космополітичний бізнес – невибагливих наймитів, кримінал – сліпих виконавців, а зарубіжний капітал – безправних і дешевих рабів. Решта не має навіть такої перспективи, тому приречена спиватися, деморалізуватися і вироджуватися, перетворюючись у безлику і безпорадну біомасу, яку легко тримати в покорі.

Так, за задумом антиукраїнських внутрішніх і зовнішніх сил, українська нація має втратити спочатку молодь, а потім – і своє майбутнє.

“Тризуб”, більшість членства якого складають молоді люди, протиставляється цим намірам і бачить у молоді головну рушійну силу в боротьбі за державне самоутвердження української нації. Молоде покоління мусить довершити мрію попередників, продовжити їхню справу та забезпечити гідне майбутнє – нації, державі, собі.

Невідкладним вважаємо:

1. Синтезувати виховні впливи сім'ї, Церкви, освітніх закладів та суспільства, базовані на принципах етнопедagogіки, національних традицій, етики та моралі.
2. Створити і впровадити в життя комплексну і всеохопну державну програму національно-патріотичного і релігійного виховання молоді – через дошкільні та навчальні заклади, осередки культури та відпочинку, ЗМІ (передусім телебачення).
3. Сприяти самореалізації молоді через залучення її до активної участі в суспільних та державотворчих процесах.
4. Забезпечити молодому поколінню право на безплатну середню та вищу освіту.
5. Кожна молода людина після закінчення навчання у середній та вищій школі, крім здобутої освіти, повинна вільно володіти хоча б однією іноземною мовою, уміти працювати на комп'ютері та мати посвідчення водія. Без цього мінімуму її вживання у сучасний світ, зокрема працевлаштування, буде проблематичним.
6. Жодна молода людина після завершення навчання не може залишитися без опіки і допомоги держави.
7. Законодавчо заохотити приватних підприємців до працевлаштування випускників середніх та вищих шкіл.
8. Після закінчення військової служби демобілізовані мають право або без вступних іспитів вступити в обраний ними навчальний заклад (середній спеціальний чи вищий) – навіть якщо навчальний рік уже розпочався, або, якщо сам не зумів знайти собі роботу, у місячний термін бути працевлаштований місцевою владою – за власною заявою та поданням військкомату.

9. Збільшити державне кредитування молодіжного будівництва, надавати матеріальну допомогу молодим сім'ям.
10. Завершити комп'ютеризацію загальноосвітніх навчальних закладів, передусім сільських.
11. Ввести у старших класах шкіл і на молодших курсах вищих навчальних закладів заняття з автосправи.
12. Сприяти розвитку громадських патріотичних організацій, що займаються національним вихованням молоді.
13. Створювати належні умови і широко культивувати в молодіжному середовищі зайняття спортом та фізичною культурою.
14. Пропагувати серед молодого покоління здоровий спосіб життя.
15. Забезпечити державну цільову допомогу обдарованій молоді.

14. Фізична культура і спорт

Серйозне занепокоєння викликає не тільки духовний, але й фізичний стан українців. Українська нація стоїть на порозі фізичного виродження. Нинішня влада не має і не здійснює якоїсь осмисленої загальнодержавної програми щодо фізичної культури населення та розвитку спорту: усе пущене на самоплив, на волю випадку. В Україні фактично відбувається геноцид над українською нацією. Уже навіть закинуто в суспільний обіг певні цифри: в Україні, мовляв, селян достатньо тільки 2 мільйони, усього населення вистачить і 30 мільйонів,...

Наша мета – відродити духовне та фізичне здоров'я нації.

Невідкладним вважаємо:

1. Уряд має випрацювати, а Верховна Рада узаконити державну програму фізичного виховання населення, розвитку фізичної культури та спорту в Україні.
2. Радикально змінити мету, зміст і форму фізичного виховання в навчальних закладах. Усі учні та студенти, залежно від стану здоров'я і під контролем лікаря, повинні займатися реабілітуючими, оздоровчими, компенсуючими, розвиваючими чи тренувальними вправами; навчитися використовувати їх для відновлення здоров'я і сил, компенсації фізичних вад, розвитку тіла, виявлення та вдосконалення своїх фізичних задатків і здібностей; набути знань, умінь і навиків підтримання належного фізичного стану в різних умовах життя і праці. Для фізичного розвитку і спортивних занять у навчальних закладах має бути створена і постійно розвиватися відповідна матеріально-технічна база.
3. Високі досягнення і перемоги наших спортсменів – предмет законної гордості народу, але вони не можуть стати ширмою, що ховає від людського ока і ганебне ідейно-світоглядне каліцтво наших зрусифікованих спортсменів, і брак належних умов для селекції та готування спортсменів вищої кваліфікації, і практичну відсутність бази для масового аматорського спорту. Влада повинна розвивати і якомога ширше культивувати спорт, робити його суттєвою і необхідною частиною суспільного життя, засобом самоутвердження особистості та нації, предметом гордості та слави народу і держави.
4. Професіоналізації, комерціалізації, приватизації та шахрайській політизації спорту має бути протиставлена державна концепція всеохопної національної системи масового аматорського спорту.
5. Держава повинна розвивати і надавати належну підтримку тим видам спорту, матеріально-технічна база яких вимагає значних капіталовкладень, - щоб зробити їх доступними для спортсменів із малозабезпечених сімей.
6. Підтримати на державному рівні відродження та розвиток національних бойових мистецтв України.

15. Охорона здоров'я

Охорона здоров'я громадян – безумовний обов'язок держави. Однак новочасна державна політика спричинила те, що абсолютна більшість громадян, ограбованих олігархічно-клановою владою і внутрішніми та зовнішніми хижаками, позбавлена можливості підтримувати своє здоров'я в належному стані, а часто – навіть врятувати життя.

Невідкладним вважаємо:

1. Необхідно випрацювати й узаконити комплексну національну програму “Здорова нація – сильна держава”.
2. Забезпечити всім громадянам України не тільки право, а й реальну можливість на безплатне медичне обслуговування і постійно підвищувати його якість. Влада повинна забезпечити і фінансувати повноцінне безплатне лікування всіх громадян у державних медичних закладах. Якщо можливості державних лікувальних установ не дозволяють цього, то для осіб, чий дохід на одного члена сім'ї не перевищує прожиткового мінімуму, оплачувати медичні послуги у спеціалізованих приватних закладах, а дітей – і в зарубіжних клініках.
3. Європейська система медичного страхування – ефективна, але поки що не доступна для абсолютної більшості громадян України. Тому необхідно працювати над створенням власного аналога – з фінансовою участю держави.
4. Захистити вітчизняну фармакологію від необгрунтованого імпорту іноземних лікувальних препаратів; вести політику, спрямовану на фармацевтичну, медично-технічну та методично-технологічну самодостатність України у сфері медицини.
5. Народна медицина має бути предметом постійного й об'єктивного вивчення медичною наукою, а її вартісні здобутки повинні впроваджуватися в практику лікування. Заборонити ЗМІ рекламувати діяльність різних цілителів без рекомендації вченої ради медичного університету та дозволу міністерства охорони здоров'я.
6. Налагодити суворий державний контроль за якістю продуктів харчування, надавати державну підтримку громадським організаціям, які займаються проблемами контролю за якістю продуктів і санітарного стану місць їх реалізації. Ввести сувору кримінальну відповідальність за фальсифікацію продуктів харчування, спиртних та безалкогольних напоїв.
7. Держава повинна припинити згубну для здоров'я “американізацію” громадського харчування і всебічно заохочувати українських підприємців до створення дешевих їдалень із традиційною і здоровою українською кухнею, комерція яких ґрунтувалася б на теорії мінімального прибутку: коли дохід досягається не завищеними цінами, а швидким обігом капіталу - продажем великої кількості продукції з мінімальною націнкою.
8. Припинити несанкціоноване і безліцензійне виготовлення і продаж товарів для дітей, а продуцентів і продавців несертифікованої продукції притягати до кримінальної відповідальності.
9. Вести широку, всеохопну і цілеспрямовану пропаганду здорового способу життя, розвивати фізичну культуру населення і різні види туризму, культивувати спорт.
10. Повести цілеспрямовану і рішучу боротьбу за викорінення в українському суспільстві таких ганебних явищ, як алкоголізм, наркоманія, статеві збочення.
11. Заборонити всі види реклами алкогольних і тютюнових виробів.
12. Ввести сувору кримінальну відповідальність за продаж спиртного і тютюнових виробів неповнолітнім.
13. Заборонити куріння та споживання спиртних напоїв у громадських місцях, державних установах, у транспорті.

16. Екологічна політика

Охорона довкілля – це передусім охорона здоров'я нинішнього і майбутнього поколінь. Україна успадкувала від московської імперії величезний комплекс екологічних проблем – аж до

наслідків ядерного вибуху на ЧАЕС. Однак варварське ставлення до природи, хижацька експлуатація її та ігнорування проблем екологічної безпеки продовжується і тепер.

Наше завдання – припинити нищення природи, створити передумови для її відновлення і залишити довкілля нашим нащадкам кращим, ніж те, в якому живемо ми.

Невідкладним вважаємо:

1. Прийняти на державному рівні перспективну програму поступової заміни ядерної енергетики новітніми екологічно чистими енергетичними технологіями.
2. Припинити використання чорнобильської катастрофи різними шахраями для власного збагачення. Створити авторитетну комісію із українських та зарубіжних вчених, спеціалістів з ядерної безпеки, провідних працівників ЧАЕС, делегованих представників усіх зареєстрованих політичних партій та громадських організацій чорнобильців, відомих представників науки і культури, депутатів Верховної Ради та місцевих рад чорнобильської зони для всебічного й об'єктивного вивчення стану справ на Чорнобильській АЕС та реальних меж і ситуації в зоні радіаційного забруднення. Звіт комісії має бути опублікований – із додатком оцінок і висновків тих членів комісії, думка яких не збігається з висновками більшості. На основі звіту і рекомендацій цієї комісії визначити конкретний комплекс, реальну вартість і пріоритетність робіт для перетворення станції в безпечний об'єкт і для усунення чи мінімалізації шкідливих наслідків аварії. Випрацювати й опублікувати державну програму поетапної реалізації цих робіт.
3. Увести в дію програму оздоровлення Дніпра та річок дніпровського басейну. Науково дослідити доцільність існування кожного з нинішніх водосховищ на Дніпрі, способи та наслідки їх ліквідації, можливість рекультивації осушених земель.
4. Узаконити і неухильно впроваджувати державну програму збереження та відродження лісів і заліснення непридатних для сільськогосподарського користування земель.
5. Постійно розвивати і розширювати існуючі та створювати нові природні парки, природоохоронні заповідники та зони.
6. Реалізувати державну програму “Чиста вода”, мета якої – зупинити побутове і технологічне забруднення водойм усіх видів.
7. Зобов'язати міські ради великих і промислових міст виявити основні джерела загазованості і випрацювати власні програми “Чисте повітря”, реалізація яких сприяла б нормалізації місцевої екології.
8. Підприємствам, які забруднюють довкілля, має бути встановлений реальний термін виправлення становища, після якого 100 % їхнього прибутку вилучається державою, скеровуватися у місцевий бюджет і використовуватися для реалізації програм “Чисте повітря” та “Чиста вода”. Якщо й після цього власники підприємства не знайдуть можливості виправити становище, то через півроку підприємство націоналізується, а екологічне оздоровлення середовища здійснюється державними органами
9. Випрацювати перспективну програму “Малі річки України”, яка передбачала б очищення русла річок, зміцнення берегів, створення берегових охоронних зон, зарибнення річок тощо.
10. Забезпечити повну рекультивацію земель, що були у промисловому чи військовому використанні.
11. Організувати і провести спеціальне дослідження територій районів і сільських рад з метою виявити місця, придатні для створення водойм для рибного господарства та зон відпочинку. Надавати для цього сільським громадам фінансову підтримку (пільгове кредитування, податкові пільги тощо).
12. Узяти на державний облік джерела мінеральних вод та цілющих боліт і випрацювати державну програму їх використання, реалізовувати яку на договірній основі можуть органи місцевого самоуправління та приватні особи.
13. Переглянути нинішнє природоохоронне законодавство, ввести кримінальну відповідальність за дозвіл на незаконне будівництво в природоохоронних зонах, за браконьєрство, злочинне недбалство при використанні та зберіганні отрутохімікатів,

хімічних засобів захисту рослин чи мінеральних добрив і за інші злочини проти природи.

14. Створити при міністерстві з надзвичайних ситуацій окрему державну воєнізовану егерсько-поліцейську службу, належно вишколену, озброєну і забезпечену необхідними приміщеннями, засобами зв'язку, транспорту та спецобладнанням, яка б не тільки ефективно протиставлялася браконьєрству, але й контролювала виконання державних природоохоронних програм і законів працівниками лісового та рибного господарства, органами державної та місцевої влади і приватними особами.

17. Інформаційна політика

Інформаційний простір держави – невід’ємна складова її суверенітету та системи національної безпеки. Хто володіє ним, той фактично править країною. Інформаційна політика влади за роки незалежності призвела до того, що інформаційний простір України формується неукраїнськими, антиукраїнськими, космополітичними та проросійськими олігархічними кланами і використовується не в інтересах української нації, суспільства, держави, а для реалізації їхніх зловорожих задумів. Зокрема, засоби масової інформації стали потужним і постійно діючим фактором обездуховлення та денаціоналізації українців, деморалізації та ідейно-політичної дезорієнтації суспільства.

Клановість інформаційного простору України є головною причиною фізичних розправ над журналістами, що вкрай негативно впливає на імідж держави. Журналісти приречені йти в найми до кланів і діяти (публічно!) в інтересах “свого” клану, а потім гинуть – не за свої переконання, а як жертви міжкланових війн.

Тому подолання засилля кланів в інформаційному просторі України та його сутнісна українізація – одне з пріоритетних завдань влади.

Інформаційна політика української держави має впливати з української національної ідеї та із завдань її реалізації.

Невідкладним вважаємо:

1. Затвердити національно зорієнтовану державну програму розвитку інформаційної інфраструктури, інформаційної політики та інформаційної безпеки України. ЗМІ мають інформаційно забезпечувати процеси українського національного відродження і державного самоутвердження в усіх сферах життя; формувати національно-державницьку суспільну свідомість; консолідувати суспільство довкола головної мети державного будівництва – створення української національної держави; культивувати національно-духовні цінності українського народу; стояти на сторожі інтересів держави, нації, громадянина; давати об’єктивну картину життя в країні та в світі.
2. Забезпечити 100% україномовність і національно-державницьку змістовність теле- та радіопростору на всій території України.
3. Забезпечити державне фінансування загальноукраїнських освітніх, виховних, культурних, наукових та ін. програм у ЗМІ.
4. Забезпечити неухильне дотримання принципів свободи слова та друку і прав громадянина і суспільства на достовірну інформацію.
5. Законодавчо закріпити право журналіста на одержання інформації від державних та самоврядних органів влади та їх посадових осіб і право редакції вимагати від них публічного реагування у встановлений законом термін на критичні публікації; передбачити суворе покарання для тих, хто порушує цей закон.
6. Притягнути до судової відповідальності усіх, хто зневажливо виступає проти святинь українського народу. Свобода слова несумісна із глуфом над національними почуттями та цінностями українців.
7. Провести перереєстрацію усіх ЗМІ, заборонити видання, що ведуть антиукраїнську політику, підривають духовність української нації та безпеку української держави, розпалюють міжнаціональну ворожнечу.
8. Створити потужний сегмент україномовного Інтернетпростору.

9. Забезпечити протидію зовнішнім інформаційним диверсіям, провокаціям та війнам.
10. Забезпечити гідний соціальний захист та розширити можливості самооборони журналістів.

18. Українська діаспора

Третина українців – щонайменше двадцять мільйонів – живе поза Україною. Частина з них проживає на українських етнічних землях, які стали територією різних держав. Інші, витіснені з України безпросвітними злиднями та окупантами, розсіяні по чужих країнах. Разом вони складають на диво стійку і патріотичну українську діаспору.

Після грудневого (1991) референдуму українці діаспори масово і жертвовно потягнулися до Держави України, щиро вірячи, що це й буде вимріяна багатьма поколіннями національна держава українців. Однак нова (?) влада не тільки не перейнялася проблемами українців діаспори. Колосальний державотворчий потенціал двадцятимільйонної української діаспори нашою космополітичною владою і безідейним політикумом було проігноровано, усіх – обмануто, а західну діаспору – ще й обкрадено (обібрали б і східну та “соцтабірну”, але вони нічого не мали). Більше того, антиукраїнська політика “української” влади призвела до того, що почалася “четверта хвиля” еміграції – знову мільйони українців покидають рідний край у пошуках хоч якогось заробітку. У той же час Україну безконтрольно наводнюють іммігранти-неукраїнці.

Українська діаспора знову потягнеться до рідного краю тільки за умови, що Україна стане не лише формально, але й сутнісно українською державою – державою усіх мертвих, живих і ненароджених українців в Україні і поза нею.

Невідкладним вважаємо:

1. Державна політика щодо української діаспори має впливати з української національної ідеї та ґрунтуватися на принципі соборності нації, передусім – мовної, духовно-ментальної, культурної, освітньої, релігійної, економічної, почасти – і політичної.
2. Через посольства, консульства, представництва діаспорні об’єднання тощо визначити реальну кількість українців, що проживають у тій чи іншій країні, умови та перспективи їх національного збереження і, за їх бажанням, провести реєстрацію тих, що хочуть і можуть довести своє українське походження.
3. Спільно з представниками об’єднань українців зарубіжжя випрацювати концепцію державної політики з проблем діаспори і забезпечення національно-духовної соборності нації, третина якої розсіяна по інших країнах.
4. Випрацювати державну програму співпраці з українською діаспорою та урядами країн масово проживання українців.
5. Випрацювати державну програму забезпечення національного збереження і розширення зв’язків з Україною тих українців, які живуть на етнічних українських землях, але в чужих державах. Для них має бути спрощений перехід кордону, вони повинні мати право безплатного навчання у вищих навчальних закладах України, їм має бути відкритий доступ до культурного життя в Україні.
6. Негайно випрацювати державну програму зменшення числа емігрантів “четвертої хвилі”, захисту їх прав і національного збереження у країнах проживання та створення передумов для їх повернення на рідну землю..
7. Створити всі умови для постійної участі української діаспори в духовно-культурному житті України.
8. Спростити процедуру набуття українцями діаспори українського громадянства.
9. Сприяти економічним зв’язкам української діаспори з краєм і гарантувати українцям зарубіжжя державний захист їх бізнесу в Україні.
10. Створити умови для повернення на рідну землю самотніх зарубіжних українців похилого віку.
11. Кожен українець у світі повинен бути певен у підтримці, захисті і допомозі з боку української держави.

19. Національна політика

Українська нація і в незалежній державі продовжує залишатися заручником ще імперської національної політики, одним із головних правил якої було не допускати представників корінної нації до керівництва в системі влади, науки, освіти, культури, інформації, фінансів, промисловості, сільського господарства, юриспруденції, військової справи, медицини тощо. Якщо не було відповідної кандидатури з неукраїнців, брали українця, але – тільки не місцевого, а вже ні в якому разі – не національно свідомого.

Ця політика дбайливо збережена і в незалежній Україні. Тому Держава Україна – не національна, влада в ній – космополітична і демонстративно антиукраїнська, головною її опорою є не національно свідомі українці, яких вона боїться, а виключно національні меншини, які й виступають основним кадровим резервом влади. А відміна графі “національність” у наших паспортах та інших документах покликана узаконити національну чужорідність влади і в такий суто бюрократичний, “західний”, “демократичний” і “невинний”, здавалося б, спосіб скрити, заховати від українців цю неукраїнськість керівної в усіх сферах життя “української еліти”.

Між тим неукраїнців в Україні – лише коло 20 %. І абсолютна більшість із них зовсім не настроєна проти українців та їх права мати власну державу для забезпечення своїх національних інтересів і прагнень. Яскраво це проявилось у ставленні наших національних меншин до ідеї незалежності України: на грудневому референдумі 1991 року за неї проголосували 92 % населення, тобто більшість неукраїнців висловилися за українську незалежну державу.

Немає жодних сумнівів, що таким же було б і їх ставлення до української національної ідеї – ідеї державності української нації: до її узаконення і реалізації через перетворення нинішньої космополітичної держави в українську національну державу. Однак об’єднатися з українцями на цій основі наші національні меншини досі не могли з двох причин.

По-перше, українська національна ідея так і не стала визначальною ідеєю і фактором політики ні нашої влади, ні нашого політикуму; вона не пропагується в суспільстві в загальнодержавному масштабі, тим більше – не роз’яснюється в середовищі національних меншин. Навпаки: їх ще й лякають нею та її носіями.

По-друге, провідні політичні сили в Україні не сприймають української національної ідеї, а тому не пропагують її і не йдуть на вибори з програмою її реалізації. То довікола чого і кого мали об’єднуватися національні меншини, якщо самі українці досі не мали такої можливості? Натомість пропагується космополітичне громадянське суспільство, теорія політичної нації тощо.

Наша Організація діє в дусі українського націоналізму і тому будує свою національну політику не на тому, щоб позбутися всіх неукраїнців, а на тому, щоб зробити Україну своєю національною державою. ***Органічно вписати національні меншини в українське суспільне життя можна буде тільки на основі української національної ідеї і тільки в українській національній державі. А закласти надійні підвалини спільного майбутнього можна і треба вже зараз – у процесі розгортання боротьби за реалізацію української національної ідеї.*** Бо майбутнє національних меншин в Україні неминуче визначатиметься таки українською нацією і буде зумовлюватися як їхньою нинішньою роллю в державі та суспільстві, так і їхньою участю в процесах українського національного державотворення.

Невідкладним вважаємо:

1. Державна національна політика має впливати з української національної ідеї та усвідомлення принципової різниці між правами національних меншин і нахабними реваншистськими претензіями колишніх окупантів та колонізаторів, які прикриваються інтересами національних меншин.
2. негайно припинити національну дискримінацію українців у всіх сферах суспільного життя.
3. Опублікувати інформацію про національний склад Верховної Ради (в областях і районах – місцевих рад), Секретаріату Президента, Уряду та місцевих адміністрацій, судової гілки влади.
4. Кандидати в депутати чи на посаду президента повинні інформувати про своє походження і національність. Затаювання чи фальсифікацію такої інформації виборчі комісії повинні розцінювати як шахрайство і викреслювати таких осіб зі списку кандидатів.

5. Припинити русифікацію національних меншин в Україні. Не може бути громадянином України той, хто не знає української мови. Створити належні умови для оволодіння представниками національних меншин державною мовою України.
6. Випрацювати, узаконити і передбачити належне фінансування державної програми мовно-культурного збереження національних меншин.
7. Національним меншинам в Україні необхідно вже зараз визначитися передусім у двох пунктах:
  - а) Своїм мовчанням і бездіяльністю й далі брати на себе відповідальність перед українцями за грабіжницькі і провокативні дії деяких свої одноплемінників – чи рішуче, послідовно і публічно відмежовуватися від таких дій: для захисту доброго імені свого народу і в ім'я збереження добрих стосунків з українцями – єдиними законними господарями країни?
  - б) Залишатися й надалі слухняним зряддям неоколоніалізму, елементом у системі грабежу і нищення українців як нації – для своєї нинішньої вигоди, – чи сприяти національному відродженню і самоутвердженню українців і підтримати їхню боротьбу за свою національну державу – в ім'я міжнаціональної солідарності та гарантованого майбуття своїх спільнот в Україні?
8. Національні меншини не можуть мати своїх державних утворень на території України: у них є свої національні метрополії поза Україною.

20. Кримські татари

Невідкладного й особливого вирішення потребує проблема репатріації, національного відродження, державного самоутвердження і вживання в українське суспільство кримсько-татарського народу.

Для нас, українських націоналістів, вихідними і визначальними у цій справі є наступні положення. Кримські татари поза Україною не мають своєї національної метрополії. Українська земля – їхня єдина і рідна земля, з якої вони були насильно депортовані імперкомуністичним режимом, а тому мають право на повернення у рідний край. В Україні кримські татари – не національна меншина, а корінне населення цієї частки української землі, на якій вони стали нацією. Тільки в Україні кримські татари можуть зосередитись як народ і подбати про своє всебічне національне відродження, державне самоутвердження і гарантування свого майбутнього.

Для нас національні права кримсько-татарського народу, його прагнення до власної національної державності є природними, незаперечними і бездискутивними. Це прагнення може бути реалізоване: а) тільки на території України; б) тільки під прапором української національної ідеї та в рамках української національної держави; в) тільки з участю і допомогою української нації; г) тільки у формі **Кримської татаро-української автономії**.

Усякі спроби зігнувати чи відкласти кримсько-татарську проблему або вирішувати її без українців чи всупереч українським національним інтересам неминуче обернуться новими бідами – і для українців, і для кримських татарів, і для представників національних меншин, передусім тих, які проживають у Криму.

Невідкладним вважаємо:

1. Всебічно сприяти на державному та місцевому рівні репатріації кримських татарів на рідну землю.
2. Домагатися від Російської Федерації, яка оголосила себе спадкоємицею СРСР, відшкодувати кримським татарам матеріальні та моральні збитки, завдані депортацією.
3. Створити постійно діючу повноважну комісію з депутатів Верховної Ради, представників Уряду, місцевої влади в Криму та органів самоврядування кримсько-татарського народу, яка не рідше одного разу в місяць відбувала б засідання в Криму й оперативно вирішувала проблеми, які виникають у зв'язку з репатріацією.
4. Визнати кримських татарів корінним народом України.
5. Ліквідувати антиконституційну територіальну Кримську Автономну Республіку.
6. Створити Кримську татаро-українську автономію.

7. Посада глави автономії має бути конституційно закріплена за представником кримсько-татарського народу, одного його заступника – за представником української громади, іншого – за представником від координаційної ради об'єднань національних меншин у Криму.
8. Третина місць у законодавчо-представницькому органі автономії має бути закріплена за обранцями від кримських татарів, третина – за українцями, третина – за представниками національних меншин, які стоять на позиціях української державності та незалежності. Так само мають бути поділені мандати депутатів Верховної Ради від Криму.
9. Одним із заступників Голови Верховної Ради, Голови Верховно Суду, Прем'єр-міністра та Голови Конституційного Суду України мають бути кримські татари.
10. Державною мовою в Криму має бути українська мова.
11. Мовами офіційного спілкування в Автономії мають бути українська і кримсько-татарська. Державні службовці та службовці місцевих органів самоврядування повинні володіти українською і кримсько-татарською мовами.
12. Викладання у вищих та середніх спеціальних закладах Криму має вестися українською мовою. На факультетах та відділеннях, де готуються спеціалісти з кримсько-татарської мови, літератури, історії, культури тощо, викладання цих предметів ведеться кримсько-татарською мовою.
13. У вищих навчальних закладах Криму та академічних установах України мають бути створені кафедри, відділення, аспірантури та докторантури для наукового дослідження кримсько-татарської мови, літератури, історії, культури тощо і факультети для готування відповідних спеціалістів вищої кваліфікації.
14. У Криму не може бути інших середніх шкіл, крім українських і українсько-татарських. Для представників національних меншин у місцях їхнього компактного проживання і за їхнім бажанням мають бути створені початкові школи (класи) з викладанням рідною мовою, обов'язковим вивченням державної мови та добровільні факультативи для оволодіння кримсько-татарською мовою. У середніх школах можуть створюватися класи для поглибленого вивчення учнями з національних меншин рідної мови.
15. Міжнародні контакти Кримська татаро-українська автономія здійснює через МЗС України.

21. Зовнішня політика

Сучасним глобалістичним тенденціям, маргіналізації та нищенню націй, розмиванню державних суверенітетів, новоімперським зазіханням народи можуть протиставитися тільки через створення і всебічне зміцнення своїх національних держав.

Зовнішньополітична діяльність української держави має бути реалізацією української національної ідеї на міжнародній арені, а головні засади української зовнішньої політики – впливати із природних потреб, інтересів та прагнень української нації.

Невідкладним вважаємо:

1. Покінчити з дотеперішньою зовнішньополітичною практикою влади жертвувати національними інтересами і майбутнім України заради сьогочасної вигоди самої влади та олігархічних кланів.
2. Зберегти позаблоковий стан і суверенність України.
3. Шляхом взаємовигідних двосторонніх договорів зміцнювати економіку, обороноздатність і політичні можливості української держави.
4. Покінчити з анекдотично-шахрайською “багатовекторністю” зовнішньої політики, бо Україну не ошчасливають ні імперські обійми Росії, ні розчинення в космополітичному і демоліберальному баговинні Заходу. Визначальний вектор нашої внутрішньої і зовнішньої політики – опора на власні сили, створення, зміцнення й утвердження української національної держави.
5. Україна не може входити в жодне об'єднання, яке передбачає наддержавні керівні органи. Саме таку – новоімперську – інтеграцію пропонує нам Росія. А тому стосунки з нею можуть будуватися тільки на взаємовигідних двосторонніх угодах.

6. Україна до свого економічного зміцнення не повинна вступати до Євросоюзу та Всесвітньої торгівельної організації, оскільки зобов'язання, які вона при цьому бере на себе, призведуть до її цілковитого неоколоніального поневолення та національної деградації.
7. Україна повинна негайно вийти із тих “миротворчих” акцій, які насправді є допомогою агресору у здійсненні окупації незалежних країн, як зараз в Іраку.
8. Україна може брати участь у збройних конфліктах, якщо це відповідає її інтересам і можливостям, але ніколи – не на боці імперіаліста-агресора.
9. Україна повинна виявляти солідарність із народами, що виборюють собі свободу, незалежність і державність, незважаючи на те, що їх національно-визвольна боротьба тотально ототожнена з тероризмом тими країнами, які самі стали на шлях політичного бандитизму.
10. Покладаючись на власні сили українського народу, використовувати кожний сприятливий момент кон'юнктури міжнародного становища для посилення позицій та підвищення авторитету нашої держави на міжнародній арені.
11. Послідовно зміцнювати політичні, економічні та культурні зв'язки з країнами Заходу, забезпечуючи природне повернення України в Європу та її вихід із “орбіти” впливу та диктату Росії в новоімперській системі СНД.
12. Домагатися повернення Україні пропорційної (16,37%) частки всіх активів колишнього СРСР; заощаджень українських вкладників в ощадбанку СРСР, відповідно проіндексованих і з нарахуванням банківських відсотків.
13. Вимагати повернення історичної, культурної та інтелектуальної спадщини, привласненої російською та іншими державами.
14. Домагатися від Російської Федерації виплати грошових відшкодувань особам, а в разі їх смерті – родинам за підневільну рабську працю українських політв'язнів та репресованих або знищених російським імперським режимом.
15. Вимагати відшкодування Росією багатомільярдних збитків, завданих катастрофою на ЧАЕС.
16. Відповідно до міжнародних правових норм провести делімітацію і демаркацію кордону з Росією, включаючи і морські кордони.
17. Забезпечити державний захист громадян України та представників української нації в усіх куточках землі.
18. Вимагати від Росії та інших країн, де компактно проживають українці, паритетного розвитку української мови, національних освітніх, культурних та інформаційних програм.
19. Забезпечити вільний розвиток в Україні політичних представництв поневолених народів.

III. Стратегія і тактика організованого націоналізму

Метою організованого націоналізму, а отже, і нашої Організації, є реалізація української національної ідеї, тобто державне самоутвердження української нації у всіх сферах суспільного життя, створення на українській землі української національної держави із всеохопною системою українського національного народовладдя, побудова Української Соборної Самостійної Держави (УССД) як форми, засобу і гаранта всебічного відродження, розвитку і буття в часі української нації.

Саме ця мета нації об'єднує нас у згуртовану, ідейну, націоналістичну Організацію і визначає нашу діяльність.

Саме реальний внесок у спільну Справу реалізації цієї мети є для нас головним критерієм оцінки кожного члена Організації, кожного націоналіста, кожного націоналістичного об'єднання.

Саме за ставленням до цієї нашої національної мети і до нашої боротьби за право українців мати власну державу і бути господарями своєї долі на своїй землі оцінюємо окремих, конкретних людей – українців і неукраїнців, громадські та політичні об'єднання, усі гілки, структури та функціонерів влади, політику іноземних держав та транснаціональних сил і визначаємо свою позицію щодо них.

Реалізація української ідеї-мети не може бути одномоментною, а тому передбачає досягнення низки стратегічних цілей і тактичних кроків для їхньої реалізації.

а) У сфері ідеології

Стратегічне завдання – зробити націоналізм основою українського національного мислення, суспільної поведінки народу, державотворення та функціонування влади.

1. Змагати до ідейно-світоглядowego зближення націоналістичних організацій на питомих засадах українського націоналізму.
2. Створити постійно діючу міжорганізаційну ідеологічну комісію з фундаментальних та актуальних проблем націоналізму.
3. Відродити практику спільного видання бездискутивних праць із проблем ідеології українського націоналізму та історії націоналістичного руху.
4. Започаткувати практику проведення регулярних міжорганізаційних диспутів, симпозіумів, науково-практичних конференцій тощо із проблем націоналізму.
5. Практикувати проведення спільних тематичних вишкочів членства та провідного активу всіх ланок.
6. Випрацювати спільну Програму реалізації української ідеї в умовах незалежності України.
7. Пропагувати в українському суспільстві та серед української діаспори ідеологію українського націоналізму як єдино рятівну і перспективну для української нації та всіх громадян України.

б) В організаційній сфері

Стратегічне завдання – змагати до організаційної єдності націоналістичного політикуму, середовища, табору – під прапором української національної ідеї, на засадах українського націоналізму і під проводом відродженої та єдиної ОУН.

1. Розбудовувати при структурних підрозділах ВО “Тризуб” ім. С.Бандери в усіх регіонах України політичне представництво Організації.
2. Налагодити міжорганізаційне спілкування для постійних консультацій та координації дій.
3. Створити міжорганізаційну комісію з проблем інтеграції націоналістичного середовища.
4. Створити спільну інфраструктуру пропаганди української національної ідеї, ідеології українського націоналізму, спільної політичної Програми.
5. Практикувати спільні пропагандивні та політичні акції, а також створення тимчасових чи постійно діючих керівних структур для проведення націоналістичних заходів, особливо в регіонах.
6. Спільно з іншими націоналістичними об’єднаннями протиставлятися діяльності провокативних псевднаціоналістичних організацій.

в) У сфері політики

Стратегічне завдання – змагати до створення ядра майбутньої системи українського національного відродження та державотворення у вигляді блоку національно-патріотичних сил для участі у політичних процесах.

1. Залучати до націоналістичної діяльності якомога більшу кількість активістів національно-державницького руху; зробити проводи й осередки націоналістичних об’єднань центрами консолідації національно-державницьких сил і патріотично настроєних українців та громадян інших національностей під прапором української національної ідеї – для їх постійної й активної участі як у передвиборчих кампаніях, так і в політичному житті взагалі.
2. Використовувати передвиборчі кампанії для пропагування української національної ідеї і цілого комплексу ідей, спрямованих на її реалізацію; зробити ідею створення української національної держави відомою, зрозумілою і привабливою для найширших мас населення.

3. Зробити всі наступні вибори в Україні ідейними, тобто виборами, на яких відбувалося б змагання ідей і програм національного державотворення, системних і якісних змін на користь народу, а не тільки безперспективна зміна людей влади, гризня кланів за владні повноваження і перерозподіл власності.
4. На кожних президентських виборах націоналістичне середовище або висуває свого кандидата, або підтримує того, що виступає з проукраїнської позиції, сповідує ідеї українського національного відродження і державотворення, усвідомлює необхідність випрацювання й узаконення національно зорієнтованої мети, ідеології та програми українського державного будівництва.
5. На парламентських виборах домагатися створення власної фракції (групи) у Верховній Раді, яка б і в законодавчому органі держави, й у цілій законодавчо-представницькій вертикалі стала ініціатором виникнення ідейної проукраїнської більшості – для якісного, революційного реформування інших гілок влади і всього суспільного життя відповідно до завдань національного державотворення.
6. Випрацювати спільну концепцію участі націоналістів у владі – у різних її гілках, структурах, інституціях.

2) Тактика націоналістичних об'єднань

1. Кожна націоналістична організація функціонує автономно, але діє в напрямку ідейно-світоглядного, організаційного і політичного зближення та консолідації націоналістичного середовища.
2. Кожна націоналістична організація бере участь у випрацюванні спільної політичної Програми і приймає її як основу планування своєї діяльності, враховуючи характер та можливості свого об'єднання .
3. Націоналістичні організації можуть діяти самостійно чи в складі різних політичних об'єднань, якщо це сприяє зближенню цих структур із завданнями реалізації української національної ідеї.
4. Про свої політичні наміри і дії кожна організація інформує інші націоналістичні об'єднання – для уникнення непорозумінь та конфронтації чи для випрацювання спільної позиції.
5. Націоналістичні організації відмовляються від практики публічної полеміки і взаємопоборювання: ми повинні виступати не як політичні конкуренти, а як соратники у спільній боротьбі за здійснення спільної мети.

Ми не монополізуємо ні національної ідеї, ні своєї Програми, ні окремих її ідей та положень. Навпаки, наше завдання – стимулювати інші українські політичні і громадські об'єднання, їх передвиборчі блоки і кандидатів до включення у свої програми ідей національного державотворення.